

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 18. junij 2004

Letnik XII

Št. 8

**Zahteva državnega sveta za začetek postopka
za oceno ustavnosti in zakonitosti** 2

**Mnenje državnega sveta k predlogu zakona
o lokalni samoupravi - druga obravnava** 4

Mnenja komisij državnega sveta 6

Tretja alineja 1. odstavka 23. člena zakona o ustavnem sodišču – zahteva državnega sveta Ustavnemu sodišču Republike Slovenije za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti

Sklep državnega sveta v zvezi z zahtevo za oceno ustavnosti in zakonitosti zakona o divjadi in lovstvu

Državni svet Republike Slovenije je na 21. seji, dne 14. 4. 2004, na podlagi tretje alineje prvega odstavka 23. člena zakona o Ustavnem sodišču Republike Slovenije (Ur.l. RS št. 15/94) sprejel

ZAHEVO

za začetek postopka za oceno ustavnosti in zakonitosti 7., 8., 9., 24/2., 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 32., 33., 34., 35., 50., 53., 65., 75., 76. člena zakona o divjadi in lovstvu (ZDLov-1) (Ur. l. RS, št. 16/04 z dne 20. 2. 2004) in

PREDLAGA

da Ustavno sodišče Republike Slovenije ugotovi, da je 7., 8., 9., 24/2., 25., 26., 27., 28., 29., 30., 31., 32., 33., 34., 35., 50., 53., 65., 75., 76. člen zakona o divjadi in lovstvu (ZDLov-1) v neskladju z ustavo.

OBRAZLOŽITEV

I.

V drugem odstavku 14. člena Ustave Republike Slovenije je določena enakost vseh pred zakonom. V 7. in 8. členu zakona o divjadi in lovstvu (v nadaljnjem besedilu ZDLov-1) pa je določen način in sodelovanje pri oblikovanju lovišč. V obeh členih je določeno, da pri oblikovanju lovišč sodelujejo lovske in druge naravovarstvene organizacije, izključeno pa je sodelovanje lastnikov kmetijskih in ostalih zemljišč na katerih se nahajajo lovišča ali njihovih predstavniških organizacij. Določbi obeh členov postavljata lastnike zemljišč oz. njihove predstavniške organizacije v neenakopraven položaj nasproti lovskim in naravovarstvenim organizacijam, saj jim ni zagotovljeno sodelovanje pri oblikovanju lovišč, kot je to zagotovljeno lovskim in naravovarstvenim organizacijam.

Iz razloga kršenja lastninske pravice so v neskladju z Ustavo Republike Slovenije določbe 7., 8., in 9. člena ZDLov-1, v katerih je opredeljeno ustanavljanje lovišč. Lovišča se ustanavljajo ne glede na lastništvo kmetijskih zemljišč in gozdov. Pri ustanavljanju lovišč prav tako ni potrebno soglasje lastnikov kmetijskih in gozdnih zemljišč. Z ustanovitvijo lovišč je lastnikom kmetijskih in gozdnih zemljišč lastninska pravica bistveno omejena ne da bi s tem soglašali. Ker jim za takšno zmanjšanje upravičenj iz lastninske ni dano ustrezno nadomestilo pomeni takšna ureditev kršitev 69. člena Ustave Republike Slovenije.

II.

ZDLov-1 obravnava v petem delu trajnostjo gospodarjenje z divjadjo. Po drugem odstavku 24. člena zakona se za trajnostjo gospodarjenje podeli koncesija lovski družini. Vsebinska koncesije, trajanje in prednost je določena v 25., 26., 27. in 28. členu. V 29. členu pa je določena koncesijska dajatev, ki opredeljuje merila izračunavanja višine koncesije. Zakon o varstvu okolja (Ur. l. RS, št. 32/93) je določil, katere naravne dobrine so državna lastnina, med drugimi tudi prosto

živeča divjad. Prav tako je zakon o varstvu okolja določil koncesijo kot obliko izkoriščanja konkretne naravne dobrine, ki je državna last.

Zakon o varstvu okolja pa je bil dopolnjen z zakonom o spremembah in dopolnitvah zakona o varstvu okolja (Ur. l. RS, št. 1/96). Navedeni zakon je v 111.a, 111.b in 111.c členu uredil vprašanje koncesij in dovoljenj glede obstoječih pravic upravljanja, rabe ali izkoriščanja naravne dobrine, ki je v lasti Republike Slovenije ali lokalne skupnosti. 111.a člen navedenega zakona izrecno določa, da se obstoječe pravice na izkoriščanju naravnih dobrin uresničujejo v obsegu in na način in pod pogoji, določenimi v pravnomočnem aktu s katerimi je bila pridobljena. Pri podeljevanju koncesij po določbah 21. člena ali dovoljenj po določbah 22. člena se ne sme posegati v pravice prejšnjega odstavka. 111.b člen določa, da se za pravico iz prvega odstavka 111.a člena šteje pravica, ki je bila pridobljena:

1. vodnogospodarskim dovoljenjem za rabo voda iz 49. člena zakona o vodah (Ur. l. SRS, št. 38/81 in 29/86 ter Ur. l. RS, št. 15/91);
2. aktom o vpisu vodne pravice iz 71. člena zakona o vodah (Ur. l. SRS, št. 16/74) v vodno knjigo oziroma 79. člena zakona o vodah (Ur. l. SRS, št. 38/81, 29/86 ter Ur. l. RS, št. 15/91);
3. vodnogospodarskim soglasjem za stalni odvzem mivke, peska, prod in kamna iz 2. člena strokovnega navodila o načinu odzemanja mivke, peska, prod in kamna (Ur. l. SRS, št. 27/84);
4. dovoljenjem za gospodarski ribolov iz 14. člena zakona o morskem ribištvi (Ur. l. SRS, št. 25/76, 29/86 in 47/87);
5. aktom o oddaji v uporabo območja, na katerem je dovoljeno postavljati priprave za gojitev in lov rib in drugih morskih živali iz 23. člena zakona o morskem ribištvi;
6. dovoljenjem za športni ribolov iz 12. člena zakona o morskem ribištvi;
7. aktom o izročitvi v upravljanje ribiškega okoliša iz 19. člena zakona o sladkovodnem ribištvi (Ur. l. SRS, št. 25/76 in 42/86);
8. aktom o oddaji ribiškega okoliša ali njegovega dela za intenzivno gojitev rib iz 22. člena zakona o sladkovodnem ribištvi;
9. aktom o izročitvi lovišča v upravljanje iz 23. člena zakona o varstvu, gojitvi in lovu divjadi ter upravljanju lovišč (Ur. l. SRS, št. 25/76 in 29/86);
10. aktom o dodelitvi obale, pripadajočih zemljišč in morja v upravljanje za uporabo za opravljanje luške dejavnosti iz 5. in 20. člena zakona o lukah (Ur. l. SRS, št. 7/77 in 29/86);
11. dovoljenjem za raziskovanje rudnin iz 15. člena zakona o rudarstvu (Ur. l. SRS, št. 17/75, 29/86 in 24/89);
12. dovoljenjem za izkoriščanje rudnin iz 26. člena zakona o rudarstvu in
13. dovoljenjem za pridobivanje drugih rudnin iz 54. člena zakona o rudarstvu.

Zakon o varstvu okolja skupaj s spremembami in dopolnitvami izrecno priznava pridobljene pravice pravnim osebam pri izkoriščanju naravnih dobrin v lasti Republike Slovenije pod dosedanjimi pogoji. Zakon o divjadi in lovstvu pa koncesije urejuje popolnoma na novo, v spremenjeni vsebini in obveznosti. Obstaja jasna razlika med dvema

zakonoma, ko se ista snov urejuje dvakrat, in to na različen način. Iz navedenega razloga smatramo, da so določila zakona o divjadi in lovstvu, ki omenjajo koncesije, nezakonita, ker nasprotujejo 111.b členu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o varstvu okolja, ki urejuje vse vrste koncesij oziroma pridobljenih pravic na naravnih dobrinah.

Zakon o varstvu okolja je bil spremenjen na osnovi odločbe Ustavnega sodišča Republike Slovenije U-I-32/95, ki ga je sprejelo na svoji seji dne 30. 6. 1995, v kateri je izrecno poudarjeno, da je v postopku podeljevanja koncesij za rabo naravnih dobrin država dolžna spoštovati pridobljene pravice. Drugačno ravnanje bi bilo v nasprotju z 2. členom ustave, ki določa, da je Slovenija pravna država.

Pri tem se opozarja na zakon o vodah (Ur. l. RS, št. 67/2002). Zakon o vodah vsebuje v oddelku 7 prilagoditev pridobljenih vodnih pravic in jih normira v členih od 195 do 199. Zakon izrecno torej priznava pridobljene pravice tako, kot je to določal zakon o spremembah in dopolnitvah zakona o varstvu okolja.

Ureditev koncesij v sedanjem zakonu o divjadi in lovstvu tako predstavlja poseg v že obstoječe pravice, neenakopravni položaj posameznih koristnikov, kar predstavlja kršitev enakega varstva pravic po 22. členu Ustave Republike Slovenije.

V sedmem odstavku 29. člena ZDLov-1 je določeno, da se iz vplačanih koncesijskih dajatev oblikuje poseben sklad, ki je namenjen za plačilo dajatev za obremenjenost kmetijskih in gozdnih zemljišč. V osmem odstavku istega člena pa je določeno, da način delitve teh sredstev pripravi ministrstvo, pristojno za divjad in lovstvo, v sodelovanju z zavodom in Kmetijsko gozdarsko zbornico Slovenije. Ni pa v zakonu določeno, komu so ta sredstva namenjena in po kakšnih kriterijih se delijo. Takšna ureditev pomeni kršitev načela, da mora biti iz zakona razvidno, kakšne pravice in obveznosti gredo posamezniku, podzakonski akt pa lahko določi le način njihovega izvajanja in je tako nasprotna z 2. členom Ustave Republike Slovenije.

III.

ZDLov-1 v členih 31 do 36 obravnava omejitve pri posegih v okolje v korist divjadi. Te omejitve gredo v škodo lastnikov gozdov in kmetijskih zemljišč. Ne sme se pozabiti, da je po prvem členu protokola h konvenciji o varstvu človeških pravic in temeljnih svoboščin lastninska pravica temeljna pravica. Lastninska pravica je tudi varovana po ustavi, in sicer v 67. in 71. členu. Zato določila členov 31 do 36 ZDLov-1 posegajo v temeljno pravico in ustavno pravico, to je lastninsko pravico v nasprotju s 67. in 71. členom Ustave Republike Slovenije.

IV.

Omejitev lastnine in gospodarske dejavnosti predstavlja 50. člen ZDLov-1. Prvi odstavek 50. člena deli obore za rejo divjadi od 0,5 do 30 ha, dalje obore s posebnim namenom s površino manjšo kot 50 ha in lovne obore, ki merijo najmanj 200 ha.

To pomeni, da v oborah prvih dveh kategorij, ki so manjše kot 200 ha izvajanje lova ni dovoljeno. To pa predstavlja kršitev v svobodo podjetniškega delovanja, poslovanja in razpolaganja s svojo lastnino in uporabo svoje lastnine. Zato je 50. člen ZDLov-1 v nasprotju s prvim odstavkom 67. in prvim odstavkom 74. člena Ustave Republike Slovenije.

Prenos lastninske pravice v 7. odstavku 50. člena v primeru pobega divjadi iz obore na državo, ki se zgodi na podlagi samega zakona,

je v nasprotju z 33. členom Ustave Republike Slovenije, ki zagotavlja pravico do zasebne lastnine in dedovanja. Osem dni, kakor jih zapoveduje zakon, je nerealen rok za lastnika, kar pomeni, da zakonska določba omogoča odvzem lastninske pravice brez vsakršne odškodnine. Prav tako ni mogoče šteti divjadi, ki bi se morebiti vrnila nazaj k obori, npr. zaradi prehranjevanja za prosto živečo divjad, saj je taka divjad delno že udomačena.

V.

V nasprotju z načelom določenosti v zakonu je tudi 53. člen ZDLov-1. V tem členu so določena ravnanja za preprečevanje škode. Pri tem je zahtevano tudi aktivno ravnanje lastnikov pri preprečevanju škode. Določeno je, da mora fizična ali pravna oseba na primeren način kot dober gospodar narediti vse, da se prepreči morebitna škoda. Pri tem ni dovolj natančno določeno, kdaj oseba pokaže ustrezno skrbnost, da zadosti kriteriju ravnanja dobrega gospodarja. Presojanje tega ravnanja je pri povračilu škode na prvi stopnji tako prepuščeno v arbitramost upravitelju, ki je hkrati tudi zavezanec za povrnitev škode. Nejasnost določenosti zahtevane skrbnosti pri varovanju svojega premoženja oškodovancu tako ne omogoča, da bi že vnaprej bil seznanjen s stopnjo skrbnosti, ki jo mora pokazati pri varovanju svojega premoženja, kar morebitnemu oškodovancu ne nudi ustrezne varnosti, ki mu jo drugače nudijo določbe o povrnitvi povzročene škode, posebej je to izrazito glede na določbo 4. odstavka istega člena, ki izključuje pravico do povrnitve škode oškodovancu, ki ni pokazal zadostne skrbnosti pri varovanju svojega premoženja.

VI.

ZDLov-1 v 65. členu urejuje lovsko družino. Po prvem odstavku 65. členu je lovsko družina društvo, ki šteje najmanj 15 polnoletnih oseb. Ta člen je v nasprotju z zakonom o društvih, konkretno 4. člen, ki je spremenil prvotni 8. člen Zakona o društvih (Ur. l. RS, št. 60/95), po katerem za društvo zadostuje, da ga ustanovijo tri osebe. Določiti število članstva na 15 oseb, je v nasprotju z ustavnim zakonom o društvih kakor tudi z ustavno pravico združevanja po drugem odstavku 42. člena Ustave Republike Slovenije. Po sedmem odstavku 65. člena ZDLov-1 lovsko družina preneha obstajati, če se ji zaradi kršitve koncesijske odločbe odvzame koncesija ali če krši predpise iz področja varstva narave, zaščite živali in orožja. Tak način prenehanja društva je nedopusten, saj društvo lahko preneha samo po pogojih, ki jih določa zakon o društvih, in sicer v skladu s 28 in 29. členom. Če se lovski družini odvzame koncesijska pogodba, kot društvo še lahko vedno naprej ostaja, saj lahko sklene novo koncesijsko pogodbo ali kako drugače izvaja lov. Nikakor ne more biti vezan na obstoj koncesijske pogodbe, saj bi to pomenilo začasni status društva.

Iz navedenega razloga je 65. člen ZDLov-1 v nasprotju z 8. in 29. členom zakona o društvih in drugim odstavkom 42. člena Ustave Republike Slovenije .

VII.

V 75. in 76. členu ZDLov-1 so predpisane kazni, ki so odmerjene v razponu od 500.000,00 SIT do 30.000.000,00 SIT za pravno osebo, samostojnega podjetnika ali upravljalca. To so maksimalne kazni, ki jih je dopustno izreči za konkreten prekršek. Te kazni so pretirane, saj nasprotujejo načelu zakonitosti in sorazmernem kaznovanju, to se pravi ravnotežju med kršitvijo, posegov v ogroženo dobrotno in sankcijo za nedopustno dejanje. Iz navedenega razloga sta prvi odstavek 75. in prvi odstavek 76. člena ZDLov-1 v nasprotju z načelom zakonitosti po prvem in drugem odstavku 153. člena Ustave Republike Slovenije.

Druga alineja 1. odstavka 97. člena Ustave Republike Slovenije – državni svet daje državnemu zboru mnenja o vseh zadevah iz njegove pristojnosti

Mnenje državnega sveta k predlogu zakona o lokalni samoupravi - druga obravnava EPA 1070-III

Državni svet Republike Slovenije je na 21. seji, dne 14. 4. 2004, na podlagi prvega odstavka 55. člena zakona o državnem svetu (Ur. l. RS, št. 44/92) obravnaval predlog zakona o lokalni samoupravi (ZLS-N) - druga obravnava, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije, in sprejel naslednje

MNENJE **k predlogu zakona o lokalni samoupravi (ZLS-N)** **- druga obravnava**

Državni svet ugotavlja, da so v skladu z devetimi členi tega zakona navedene občine, v katerih imajo Romi v občinskem svetu najmanj enega predstavnika, iste kot v veljavnem zakonu o lokalni samoupravi, na podlagi katerega so dolžne zagotoviti pravico v občini naseljene romske skupnosti do enega predstavnika v občinskem svetu. Praksa kaže, da je v nekaterih občinah več predstavnikov romske skupnosti kot v zakonu opredeljenih občinah, vendar jih zakon ne zavezuje, da morajo zagotoviti zastopanje romske skupnosti v občinskem svetu. Poleg tega iz zakonskega predloga ni razvidno, na podlagi kakšnih kriterijev so določene občine, ki morajo zagotoviti predstavnike Romov v občinskem svetu. Zato se predlaga ponovna preučitev seznama občin in na podlagi tega določi občine, v katerih imajo Romi svojega predstavnika v občinskem svetu.

Državni svet poudarja, da notranji nadzor nad namensko porabo sredstev proračuna občine in upravljanjem s premoženjem občine, ki je opredeljen v 31. členu tega zakona, ni zadosten in zato ne zagotavlja dovolj preglednega nadzora nad namensko porabo proračunskih sredstev in nad gospodarjenjem s premoženjem. Zato državni svet predlaga, da se dopolni zakonodaja o javnih finančah in sistem notranjega nadzora javnih financ nadgradi tako, da se tudi za lokalne skupnosti tako kot za gospodarske družbe določi obveza, da njihove letne računovodske izkaze oziroma zaključne račune občinskih proračunov vsako leto pregleda neodvisno revizijsko podjetje. Hkrati je treba določiti, da mora župan predložiti občinskemu svetu v sprejem zaključni račun občinskega proračuna skupaj z revizijskim poročilom.

Državni svet opozarja na nerealno postavljene pogoje za pridobitev statusa mestne občine (125. člen), saj nobena občina ob postavljenem pogoju, da lahko pridobi status mestne občine, če ima mesto najmanj 20.000 prebivalcev ter najmanj 15.000 delovnih mest, ne bo uspela pridobiti tega statusa. Še posebej je kritičen in tudi nekredibilen pogoj najmanj 15.000 delovnih mest, saj ga niti nekatere sedanje mestne občine ne izpolnjujejo. Vse občine, ki so upravna središča s sedežem upravnih enot in drugih izpostav državnih organov, imajo attribute za mestno občino. Z vzpostavitvijo pokrajina kot drugega nivoja lokalne samouprave bodo nekatere mestne občine postale regionalna središča. Zato državni svet predlaga, da se kriterij 15.000 delovnih mest ponovno preuči in glede na izpolnjevanje tega kriterija nekaterih obstoječih mestnih občin podajo dodatne utemeljitve za njegovo določitev.

Državni svet je sprejel **konkretne pripombe** k naslednjim členom:

K 11. členu:

V četrtem odstavku se črtajo besede "v večjem obsegu".

Obrazložitev:

Iz obstoječega besedila je mogoče razumeti, da lahko izvršilni organ brez občinskega sveta odloča le v primeru, ko je v večjem obsegu ogroženo življenje in premoženje. Ko gre za življenje, zadošča, da je ogroženo eno samo in ne v večjem obsegu, zato je takšna omejitev nenavadna in nepotrebna.

K 19. členu:

V prvem odstavku se drugi stavek spremeni tako, da se glasi:

"Grb in zastava se morata razlikovati od grba in zastave Republike Slovenije, tujih držav in narodov ter drugih samoupravnih lokalnih skupnosti".

Obrazložitev:

Državni svet opozarja, da grbi večine občin ne ustrezajo zahtevam, da mora biti grb samoupravne lokalne skupnosti heraldično pravilen in opisan po pravilih heraldike, zato bi imele občine zaradi spreminjanja grbov dodatne finančne obremenitve, sicer pa državni svet tudi ne vidi nobene zakonske osnove za zavezovanje občin k spoštovanju heraldičnih pravil, saj v tem primeru ne gre za pravila, ki bi imela zavezujočo pravno naravo.

K 38. členu:

Doda se nov četrti odstavek, ki se glasi:

"Župana ne more nadomeščati ali biti imenovan za podžupana tujec ali tujka".

Obrazložitev:

Sedanji določili 38. člena, ki predvidevata, da do imenovanja podžupana nadomešča župana najstarejši član občinskega sveta oz. da podžupana imenuje občinski svet izmed članov občinskega sveta, onemogočata, da tujec, ki je lahko član občinskega sveta pod pogoji iz tretjega odstavka istega člena, lahko opravlja funkcijo župana. To pa je v direktnem nasprotju s tretjim odstavkom 35. člena, ki določa, da za župana tujec ali tujka ne moreta biti izvoljena.

K 42. členu:

V tretjem odstavku se v tretji vrstici število "10" nadomesti s številom "15".

Obrazložitev:

Državni svet opozarja, da predlagana določba, da letni znesek sejnin vključno s sejninami za seje delovnih teles občinskega sveta, ki se izplača posameznemu članu občinskega sveta, ne sme presegati 10 % letne osnove plače župana, pomeni 5 % manj kot določa veljavni zakon. Državni svet opozarja na dosedanjo prakso, ki kaže, da je predlagana rešitev neustrezna in bi bili mesečni zneski za sejnine prenizki, saj velikokrat občinski svetniki ne sodelujejo samo na sejah občinskih svetov, ampak opravljajo še druge naloge. Če ljudem ne zagotoviš nadomestila za izgubljeni čas oziroma ne povrneš realnih stroškov, ki nastajajo z opravljanjem občinske funkcije, jih ne moreš vključiti in motivirati za delo v občinskem svetu. Poleg tega bi bilo treba zaradi te spremembe v občinah spreminjati pravilnike, ki so jih občine sprejele glede na veljavni zakon. Državni svet zato predlaga, da se ohrani sedanja ureditev, ko letni znesek sejnin ne sme presegati 15 % letne osnovne plače župana, v okviru tega pa so občine samostojne pri določanju višine letnega zneska sejnin, sorazmerno dejanskemu opravljenemu delu funkcionarja.

K 46. členu:

Na koncu stavka se črta pika in doda naslednje besedilo:

“, ter z opravljanjem poslovodne funkcije v javnih podjetjih in javnih zavodih, katerih ustanoviteljica ali soustanoviteljica je občina.”

Obrazložitev:

Državni svet predlaga, da se dodatno opredeli nezdržljivost občinskih funkcij z opravljanjem poslovodnih funkcij v javnih podjetjih in javnih zavodih. Direktorji v teh podjetjih kot nosilci javne funkcije opravljajo tudi prenešene izvršilne funkcije, kar je nezdržljivo z občinsko funkcijo. Med drugim se javna podjetja in javni zavodi financirajo iz občinskega proračuna, zato je nedopustno, da direktor javnega podjetja ali zavoda kot član občinskega sveta odloča o teh sredstvih in s tem povzroča pritiske na občinske proračune in postavlja zavod ali podjetje katerega direktor je v privilegiran položaj v primerjavi z drugimi zavodi ali podjetji. Slednje potrjuje in dokazuje tudi dosedanja praksa v lokalnih skupnostih, ki jo jasno razkrivajo tudi poročila računskega sodišča.

Za novi 56.a člen:

Doda naj se novi 56.a člen, ki naj se glasi:

“56.a člen
(Statusna oblika ožje skupnosti občine)

Statut občine lahko določi, da je ožji del občine pravna oseba javnega prava.

V primeru, da je ožji del občine pravna oseba, nastopa v pravnem prometu v okviru nalog, ki so določene s statutom občine oziroma z odlokom iz tretjega odstavka prejšnjega člena.

V primeru, da je ožji del občine pravna oseba, odgovarja za svoje obveznosti z vsem svojim premoženjem. Za obveznosti ožjega dela občine subsidiarno odgovarja občina.

Če ožji del občine, ki je v skladu s statutom občine pravna oseba, preneha obstajati ali če mu preneha pravna subjektiviteta, njegove pravice in obveznosti preidejo na občino oziroma na nove ožje dele občine z lastnostjo pravne osebe, ki nastanejo z združitvijo ali z razdružitvijo prejšnjih ožjih delov občine.”

Obrazložitev:

V zvezi s tretjim poglavjem, ki določa ožje dele občine državni svet

opozarja, da morajo krajevne skupnosti ohraniti status pravne osebe javnega prava oziroma mora zakon ohraniti sedaj veljavno ureditev, ko občine lahko s statutom določijo, da je ožji del občine pravna oseba javnega prava. Državni svet poudarja, da ima lahko predlagana rešitev, da krajevne skupnosti ne bi imele več zakonske podlage za pridobitev statusa pravne osebe javnega prava, negativne učinke na njihovo delovanje. Praksa namreč kaže, da je obstoj krajevnih skupnosti smiseln ravno z opredelitvijo njihovega pravnega statusa. Državni svet se zaveda, da so ožji deli občine le oblika notranjega organiziranja občine in da je temeljna samoupravna lokalna skupnost občina, vendar lahko izguba tega statusa povzroči manjši interes občanov za sodelovanje pri upravljanju lokalnih javnih zadev in v skrajnih primerih tudi ukinjanje krajevnih skupnosti. V krajevnih skupnostih se operativne naloge bistveno hitreje in učinkoviteje ter ceneje opravljajo kot na nivoju občine, zato so krajevne skupnosti v večjih občinah pripomogle k večji motiviranosti občanov, da sodelujejo pri upravljanju lokalnih javnih zadevah. Pravna subjektiviteta krajevnih skupnosti je pomembna zaradi partnerskega odnosa med njimi in občino, saj se morajo vsi ključni akterji dogovarjati o skupnih projektih. Krajevnim skupnostim mora biti za opravljanje nalog zagotovljen vir financiranja neodvisno od odločitev občinskega sveta, česar ni mogoče vzpostaviti s pooblastili župana, ampak s sistemsko rešitvijo v predpisih. Ob predlagani ureditvi se postavlja tudi vprašanje o posledicah izgube pravnega statusa, saj bi prešlo premoženje krajevne skupnosti na občino, v primeru zadolženosti krajevne skupnosti pa bi tudi breme dolgov morala prevzeti občina, kar se državnemu svetu zdi nesprejemljivo.

K 57. členu:

Člen naj se spremeni tako, da se glasi:

“Če je ožji del občine v skladu s statutom občine pravna oseba, se njegovo delovanje financira iz občinskega proračuna, s prostovoljnimi prispevki fizičnih in pravnih oseb, s plačili za storitve in s prihodki od premoženja ožjega dela občine. Ožji del občine se ne sme zadolževati. Prihodki in odhodki ožjega dela občine morajo biti zajeti v njegovem finančnem načrtu, ki je sestavni del občinskega proračuna.

Če ožji del občine ni pravna oseba, način financiranja njegovega delovanja določi občinski statut. Sredstva za izvajanje nalog ožjih delov občine se zagotovijo v občinskem proračunu.”

Obrazložitev:

Glej obrazložitev za novi 56.a člen.

K 78. členu:

V drugem odstavku se za besedilom “pristojno ministrstvo ugotovi, da” doda besedilo “kljub predhodnim opozorilom v skladu s 105. členom tega zakona”.

Obrazložitev:

Zaradi večje jasnosti te določbe se predlaga dopolnitev drugega odstavka, ki ne spreminja vsebine, ampak se samo določi, da mora občina za opravljanje nalog občinske uprave, za katere je z zakonom zahtevana ustrezna izobrazba zaposlenih in za to tudi nima pogojev, ustanoviti za opravljanje teh nalog skupni organ občinske uprave z drugo oziroma drugimi občinami, če pristojno ministrstvo ugotovi, da kljub predhodnim opozorilom v skladu s 105. členom tega zakona občina ne zagotavlja opravljanja teh nalog.

K 100. členu:

V drugem odstavku se črta pika in doda besedilo “ali najmanj ena polovica občin.”

Obrazložitev:

Predlagana rešitev je smiselna, saj je v slovenskem prostoru veliko število občin z manjšim številom prebivalstva in bi zato predlagana rešitev v praksi pomenila, da bi morali združiti kar 130 občin z najmanjšim številom prebivalcem, da bi zadostili kriteriju četrtine prebivalcev Republike Slovenije. Poleg tega, da je kriterij ena četrtina prebivalcev Republike Slovenije omejujoč za manjše občine, bi s sprejetjem takega kriterija eno od reprezentativnih združenj 12. 6. 2005 izgubilo status reprezentativnosti. Ob tem moramo upoštevati tudi dejstvo, da reprezentativno združenje, ki posredno zastopa interese prebivalcev občin, zastopa predvsem interese občin kot samostojnih in zainteresiranih subjektov.

K 128. členu:

Črta se drugi odstavek.

Obrazložitev:

Ustanovitev pokrajin, kot jo določa predlog zakona, je v nasprotju s 143. členom Ustave Republike Slovenije.

K 130. členu:

Člen se črta.

Obrazložitev:

Glej obrazložitev za novi 56.a člen.

K 132. členu:

V šesti vrstici se črta "19.c, 19.č".

Obrazložitev:

Glej obrazložitev za novi 56.a člen.

***

Za poročevalca je bil določen državni svetnik Darko Fras.

Drugi odstavek 56. Člena zakona o državnem svetu – državni svet in njegova delovna telesa sodelujejo z delovnimi telesi državnega zbora in jim dajejo mnenja o zadevah iz njihove pristojnosti

Mnenje komisije za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o fitofarmaceutskih sredstvih - nujni postopek EPA 1159

Komisija državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano je na 15. seji, dne 11.3.2004, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o fitofarmaceutskih sredstvih, ki ga je v obravnavo Državnemu zboru Republike Slovenije predložila Vlada Republike Slovenije.

Predstavnica predlagatelja zakona je poudarila, da je novela potrebna zaradi dokončne uskladitve z EU zakonodajo na podlagi prejetih pripomb Evropske komisije. Spremeniti je treba definicije prometa predvsem zaradi definicije izvoza in uvoza fitofarmaceutskih sredstev na območje držav članic EU in ne več samo na območje Republike Slovenije. Potrebno je uskladiti tudi zakon o fitofarmaceutskih sredstvih z zakonom o spremembah in dopolnitvah zakona o kemikalijah, ki na področju proizvodnje, razvrščanja pakiranja in označevanja ureja tudi fitofarmaceutska sredstva.

Predstavniki Kmetijsko gozdarske zbornice pa je prisotne informiral, da so v pripravi novele zakona bili vključeni že od vsega začetka, tako da večjih pripomb razen ene, nimajo. Glede izobraževanja uporabnikov fitofarmaceutskih sredstev pa je dejal, da poteka že četrto leto preko Ministrstva za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano, izvajalec pa je tudi Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije preko svojih zavodov. Pomembno je, da se bodo morali izobraževati vsi uporabniki fitofarmaceutskih sredstev, zato bodo poleg kmetov vključeni tudi manjši uporabniki (vrtničkarji); drugi ukrep, ki ga predvideva novela zakona pa je obvezno testiranje naprav za delovanje fitofarmaceutskih sredstev.

V razpravi so člani komisije opozorili, da novela zakona zaostruje

uporabo fitofarmaceutskih sredstev, tečajji izobraževanja pa postajajo čedalje večje breme kmetov, zato je za veliko majhnih uporabnikov zakon preoster. Tudi same proizvajalce bi bilo potrebno usmeriti tako, da bi pakirali manjše količine, ki bi bile primerne za manjše uporabnike - končnega potrošnika, pri čemer bi bilo potrebno v prid ozaveščenosti vključiti tudi ekološka gibanja. Prevladalo je tudi prepričanje, da bi že v zakon bilo potrebno vključiti možnost finančne pomoči države za izobraževanje tako kmetov kot veliko manjših uporabnikov, saj bi morali ugotoviti kako zajeti tisti širši krog populacije, za katere bi tudi država morala pokriti stroške izobraževanja. V razpravi so se izpostavile tudi dileme ali je bilo zaproseno prehodno obdobje ter kako je z vračanjem nevarne embalaže.

V odgovoru na nekatere dileme je predstavnica predlagatelja zakona poudarila, da predlog sprememb zakona ne prinaša nobenih novih omejitev, saj vse poteka že štiri leta; novosti so v delu, ki je do sedaj prikazovalo slabo luč na kmetijstvo, novela zakona pa zavezuje tudi manjše uporabnike (vrtničkarje), ki lahko uporabljajo tudi fitofarmaceutska sredstva, ki so manj nevarna in so tudi pripravljena v majhnih embalažah. Glede embalaže je bilo pojasnjeno, da predpise sprejema Ministrstvo za okolje in prostor, pri čemer morajo imeti proizvajalci o vračanju embalaže pogodbo z prodajalci fitofarmaceutskih sredstev. Problematiko financiranja izobraževalnih tečajev pa že opredeljuje sedanji 36. člen obstoječega zakona, ki dopušča možnost financiranja tudi iz državnega proračuna.

Po razpravi so člani komisije predlog zakona **podprli**, hkrati pa so sprejeli naslednjo **konkretno pripombo**:

K 26. členu

V tretjem odstavku 26. člena se pred besedilom "- prepove promet rastlin oziroma rastlinskih proizvodov, od katerih so bili odvzeti vzorci za ugotavljanje ostankov FFS, do pridobitve analiznih izvidov teh vzorcev" doda beseda "lahko".

Obrazložitev:

Prepoved prometa rastlin in rastlinskih proizvodov ima za lastnike praviloma negativne finančne posledice, zato je tak ukrep upravičen

le ob utemeljenem sumu, da gre za kršitev predpisov in ne more biti del postopka ob odvzemu vzorcev, kakor je predlagano. V primeru, ko izvaja inšpektor redni nadzor ali monitoring uporabe FFS in prepoved prometa ni z ničemer indicirana, je ukrep nepotreben oziroma škodljiv. V primeru pa, da gre za utemeljen sum (prijavo, oziroma sum inšpektorja) kršenja zakonodaje, se promet prepove do pridobitve analiznih izvidov odvzetih vzorcev.

***

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije Cvetko Zupančič.

Mnenje komisije za malo gospodarstvo in turizem k predlogu zakona o podpornem okolju za podjetništvo - druga obravnava EPA 1119

Komisija državnega sveta za malo gospodarstvo in turizem je na 10. seji, 3. marca 2004, obravnavala predlog zakona o podpornem okolju za podjetništvo, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije in ga podprla.

Komisija se je na osnovi podrobne seznanitve o ciljih, vsebini določilih posameznih členov predloga zakona s strani predlagatelja strinjala, da se ga podpre, vendar je poudarila, da brez medresorskega sodelovanja na nivoju ministrstev, brez vključevanja najodgovornejših nosilcev gospodarstva (Obrtna zbornica, Gospodarska zbornica, panožna združenja, univerze in druga) pri spreminjanju drugih zakonov, ki so tesno povezani z odpiranjem in učinkovitostjo manjših podjetij (davčna politika, delovna razmerja, finančno poslovanje, finančna disciplina in druga), ne bo možno doseči zastavljenih ciljev. Že po obstoječem Zakonu o razvoju malega gospodarstva ali z njegovo delno spremembo bi bilo mogoče doseči zastavljene cilje in postavlja se vprašanje, ali se bo resnično z ustanovitvijo javnega zavoda za pospeševanje malega gospodarstva in ustanovitvijo javnega finančnega sklada za razvoj malega gospodarstva zagotovilo transparentnost in učinkovito izvajanje politike in finančnih naložb države na tem področju.

Komisija je bila seznanjena s pripombami Obrtne zbornice Slovenije in Gospodarske zbornice Slovenije k predlogu zakona, katere podpira.

Tako komisija predlaga, da se v predlogu zakona natančno opredeli kontinuiteta dela Pospeševalnega centra za malo gospodarstvo, ki je zdaj opravljal naloge in izvajal programe, ki jih citira 8. člen predloga zakona. V 20. členu, točka 3, predloga zakona je opredeljeno, da Pospeševalni center za malo gospodarstvo z dnem uveljavitve tega zakona nadaljuje z izvajanjem nalog in programov iz 8. člena tega zakona, kar pa ni usklajeno z vsebino predloga zakona o vzpodbujanju skladnega regionalnega razvoja ((EPA-1152-III), ki v 92. členu, točka 3, določa, da z dnem vpisa javne agencije v sodni register prenehata z delom Pospeševalni center za malo gospodarstvo in Javna agencija Republike Slovenije za regionalni razvoj.

Komisija poudarja, da bi predlog zakona moral vsebovati tudi možnost uporabe obstoječih mrež različnih institucij, tudi zbornic, ki že obstajajo, ker bi bilo tako izvajanje konkretnih nalog in programov za davkoplačevalce cenejše in kvalitetnejše.

Komisija meni, da predlog zakona v 3. členu preširoko zajema in v bistvu širi krog upravičencev, kar je sicer v skladu z usmeritvami EU, vendar za majhno Slovenijo nesprejemljivo. Komisija meni, da s

tako široko zajetimi podjetji tisti upravičenci, katerim naj bi bil ta zakon namenjen, sploh ne bodo prišli do potrebne pomoči.

Komisija nadalje meni, da beseda »zavod« ne sodi v ta predlog zakona, razen če opredeljujemo »zavod« kot podjetje, ki opravlja gospodarsko dejavnost, pri čemer pa se zastavlja vprašanje, ali bi lahko tudi »društva« obravnavali kot podjetje.

Komisija predlaga, da se predlog zakona uskladi z drugimi zakoni (z zakonom o gospodarskih družbah in drugimi), preden bo začel veljati. Istočasno opozarja na preširoke možnosti, ki so dane podzakonskim aktom, kar bo lahko povzročilo pri izvedbi velike probleme. Komisija tudi meni, da bi morali biti vsi subjekti, katere zakon zadeva, s podzakonskimi akti seznanjeni pred objavo v Uradnem listu.

Komisija je podprla še **konkretno pripombo**, ki jo je posredovala Obrtna zbornica Slovenije.

K 3. členu (definicije pojmov)

V prvem odstavku se za četrto alineo doda nova alineja, ki glasi: »Mikro podjetje« je podjetje, v katerem je zaposlenih manj kot tri osebe in njegov letni prihodek ne presega 15.000.000 tolarjev.

Obrazložitev:

Na podlagi obdelav podatkov letnih poročil AJPES za leto 2002 je v Sloveniji 17.000 samostojnih podjetnikov doseglo prihodek do 5 mio tolarjev, skupaj 25.000 do višine 5.000.000 tolarjev, 40.000 podjetnikov je imelo prihodka do 15.000.000 tolarjev in kar 43.000 podjetnikov doseglo prihodek le do višine 20.000.000 tolarjev. Pri tem je bilo v obdelavi zajetih 53.181 samostojnih podjetnikov. Iz podatkov je razvidno, da bi v zakonu morali določiti bistveno nižje kriterije glede letnih prihodkov poslovanja, saj bo sicer pri vseh morebitnih razpisih ipd. na podlagi predlaganih kriterijev večina podjetij v pretežno eni kategoriji. Kriteriji, ki jih za ta namen uporabljajo države EU, v tem trenutku ne ustrezajo velikosti naših podjetij

***

Za poročevalca je komisija določila predsednika komisije Antona Kampaša.

Mnenje komisije za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o ohranjanju narave – nujni postopek EPA 1158

Komisija za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na svoji 21. seji, dne 10. 3. 2004, obravnavala predlog zakona o spremembah

in dopolnitvah zakona o ohranjanju narave, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija **podpira** predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o ohranjanju narave in ugotavlja, da so podani utemeljeni razlogi za sprejemanje zakona po nujnem postopku.

Komisija predlaga, da se v 11. členu - v prvem in drugem odstavku novega 101. c člena beseda »lokalni organ« nadomesti z besedno zvezo »organ samoupravne lokalne skupnosti« zaradi uskladitve z zakonom o lokalni samoupravi.

Komisija predlaga, da se ponovno preuči 19. člen, ki določa, da sklad, ki v imenu države gospodari s kmetijskimi zemljišči in gozdovi

v lasti države na zavarovanih območjih, ki jih je ustanovila država, njihovim upravljavcem nakazuje del presežka prihodkov nad odhodki sklada in ugotovi, ali je predlagana rešitev usklajena s sistemskimi rešitvami na področju javnih financ. Komisiji se namreč postavlja vprašanje, ali se v predlaganem načinu nakazovanja sredstev del presežka prihodkov nad odhodki sklada, ki ga le-ta nakazuje upravljavcem, evidentira na strani prihodkov državnega proračuna ali ne.

* * *

Za poročevalca je komisija določila predsednika Darka Frasa.

Mnenje komisije za gospodarstvo k predlogu zakona o poslovni sanaciji Holdinga Slovenske železnice d.o.o. - druga obravnava EPA 1145-III

Komisija državnega sveta za gospodarstvo je na 14. seji, dne 9.3.2004, obravnavala predlog zakona o poslovni sanaciji Holdinga Slovenske železnice d.o.o., ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija k predlogu zakona ni imela konkretnih pripomb, izrazila pa je nekatere pomisleke v zvezi z načinom sanacije holdinga. Komisija namreč meni, da kriza javnega podjetja Slovenske železnice ni zgolj posledica preteklih napačnih strateških odločitev, ki bi skorajda kulminirali v kolaps poslovnega sistema, temveč tudi v nesposobnosti za potrebno tržno usmerjenost podjetja. Po mnenju članov komisije se ne upošteva v zadostni meri sodobnih potreb potnikov, predvsem

njihovega kvalitetnega prevoza na delovna mesta, kakor tudi ne interesov lokalnih skupnosti po oživitvi novih prog.

V mednarodnem konkurenčnem smislu ni dovolj močne težnje slediti evropskim tokovom za zmanjšanje stroškov dela s prenovljenim kadrovskim programom in za doseganje rasti obsega predvsem tovornega prometa, kar bi zagotavljalo cenejši ter ob ustrezni organizaciji tudi hitrejši prevoz.

* * *

Za poročevalko je bila določena predsednica komisije Marta Turk.

Mnenje komisije za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k predlogu zakona o dopolnitvah zakona o poslovnih stavbah in poslovnih prostorih – skrajšani postopek EPA 1123-III

Komisija državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na svoji 20. seji, dne 26. 2. 2004, obravnavala predlog zakona o dopolnitvah zakona o poslovnih stavbah in poslovnih prostorih, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija predloga zakona **ne podpira**, ker vsebuje podobne rešitve kot zakon o dopolnitvah zakona o poslovnih stavbah in prostorih (ZPSPB-B), ki ga je Ustavno sodišče razveljavilo.

Predstavnica predlagatelja zakona je člane komisije obvestila, da bo Vlada Republike Slovenije predlog zakona umaknila iz zakonodajnega postopka, če ga glede na pripombe Zakonodajno pravne službe državnega zbora ne bo možno nadgraditi.

* * *

Za poročevalca je komisija določila predsednika Darka Frasa.

Mnenje komisije za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k predlogu zakona o varstvu okolja – druga obravnava EPA 1073-III

Komisija državnega sveta za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na svoji 20. seji, dne 26. 2. 2004, obravnavala predlog zakona o varstvu okolja, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija je obravnavala konkretne pripombe v obliki amandmajev, ki so jih pripravili Pravno informacijski center nevladnih organizacij – PIC in GAJA - združenje za uravnotežen razvoj družbe, Zavod za zdravstveno varstvo Ljubljana in Sekcija dimnikarjev pri Obrtni zbornici Slovenije ter jih na podlagi opravljene razprave sprejela v naslednjem besedilu:

K 2. členu

V drugem odstavku se za 5. točko dodata nova 6. in 7. točka, ki se glasita:

»6. povečevanje snovne in energetske učinkovitosti proizvodnje in potrošnje ter 7. opuščanje in nadomeščanje uporabe nevarnih snovi.«

Obrazložitev:

Povečevanje snovne učinkovitost pomeni širše razumevanje in predpostavlja ukrepanje v smeri zmanjševanja ne samo rabe naravnih

virov marveč tudi preprečevanje nastajanja odpadkov na izvoru, spreminjanje proizvodnih procesov (materialov, proizvodov) ter zagotavljanje večjih količin reciklabilnih in razgradljivih proizvodov na strani potrošnje. Povečevanje energetske učinkovitosti na vseh področjih rabe energije je dolgoročna strateška usmeritev Slovenije. Opuščanje in nadomeščanje uporabe nevarnih snovi je v prvi vrsti vezano na načelo previdnosti (precautionary principle, 8. člen predloga) in predpostavlja ukrepanje v smeri rabe za okolje in zdravje primernejših snovi. Pri tem je potrebno ugotoviti tudi to, da je Republika Slovenija z nekaterimi mednarodnimi obveznostmi (na primer Stockholmska konvencija o obstojnih organskih onesnaževalih, POP's) že zavezana k ukrepanju za zmanjševanje emisij obstojnih strupenih substanc (PTS). Oba dodatna cilja varstva okolja omogočata Vladi, da proaktivno ukrepa v smeri povečevanja snovne učinkovitosti in opuščanja in nadomeščanja rabe nevarnih snovi v obliki pobud, programov, izobraževanj, itd. in tega ne prepušča zgolj »nevidni roki trga«.

K 12. členu

Doda se nov tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Država spodbuja tudi dejavnosti ozaveščanja, informiranja in izobraževanja, ki se nanašajo na prvi in drugi odstavek tega člena.«

Obrazložitev:

Vlogo države pri spodbujanju ozaveščanja, informiranja in izobraževanja je potrebno poudariti tudi v tem členu, ki sodi v uvodni, vrednostni del zakona in izrecno govori o spodbujanju dejavnosti, čeprav o tem govori tudi 145. člen. Takšna rešitev daje več možnosti tudi pri utemeljevanju nujnosti povečevanja obsega sredstev za omenjene dejavnosti, ki jih v veliki meri izvajajo prav okoljske nevladne organizacije.

K 13. členu

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Okoljski podatki so javni in dostopni skladno z zakonom.«

Obrazložitev:

Predloga novega ZVO-1 ne vsebuje več deklarativne določbe o javnosti okoljskih podatkov (kot sedaj veljavni 1. odstavek 14. člena ZVO) in s tem spreminja razmerje med ZVO in Zakonom o gospodarskih družbah (ZGD) glede možnosti razglasitve okoljskega podatka za poslovno skrivnost. Kot vemo sta oba zakona (ZVO in ZGD) bila sprejeta istočasno in je zakonodajalec uredil vprašanje javnosti okoljskih podatkov v razmerju do poslovne skrivnosti z medsebojno odvisnimi določili enega in drugega zakona (14. člen ZVO in 39. člen ZGD). ZVO namreč v 1. odstavku 14. člena določa, da so okoljski podatki javni, ZGD pa v 3. odstavku 39. člena določa, da se za poslovno skrivnost ne morejo določiti podatki, ki so po zakonu javni. Tako velja, da se okoljski podatki ne morejo razglasiti za poslovno skrivnost. Pri tem je pomembno omeniti, da 1. in 2. odstavek 39. člena ZGD izjemno široko opredeljujeta poslovno skrivnost in na njuni podlagi gospodarska družba praktično lahko razglasi za poslovno skrivnost prav vsak podatek, če z drugim zakonom ni opredeljen za javnega. Predlog novega ZVO ne vsebuje deklarativne določbe o javnosti okoljskih podatkov, temveč javnost okoljskih podatkov veže na ZDIJZ, ta pa ravno tako ne razglša okoljskih podatkov za javne oziroma jih ne razločuje od drugih informacij javnega značaja, v svojem 5. členu (*izjeme*) pa izvzema iz razkritja vse informacije, torej tudi okoljske, ki so na podlagi ZGD opredeljene kot poslovne skrivnosti. To pomeni, da bodo po sedanjem predlogu novega ZVO-1 lahko razglašeni za poslovno skrivnost prav vsi okoljski podatki, razen tistih, ki jih posebej določa kot javne predlog ZVO-1 v 3. in 4. odstavku 108. člena

(podatki o emisijah, seznam nevarnih snovi in varnostna poročila) in v 10. členu (podatki, ki se objavljajo na internetu) ali kateri izmed področnih zakonov (npr. Zakon o kemikalijah v 38. členu določa podatke o kemikalijah, ki se zaradi svojega pomena za varstvo zdravja in okolja ne morejo šteti za poslovno skrivnost oz. tajne podatke). Odveč je utemeljevati resnost takšne pravne luknje ter nesprejemljivost rušenja ravnovesja med ZGD in ZVO (v tem oziru) v škodo okolja. Na podlagi navedenega predlagamo, da se v novem ZVO-1 izrecno določi, da so okoljski podatki, ki so kot takšni opredeljeni v definiciji okoljskega podatka (v 2. odstavku 108. člena predloga ZVO-1), javni, ter da ne štejejo med poslovne skrivnosti. Podobno rešitev najdemo npr. v Zakonu o kemikalijah (38. člen) za podatke v zvezi s kemikalijami, ki so pomembne za varovanje zdravja in okolja. Pri tem ocenjujemo, da je treba nekoliko poseči tudi v definicijo okoljskega podatka, in sicer v besedilo 4. točke 2. odstavka 108. člena predloga ZVO, ker le-ta nima določene vzročne povezave s 1. točko 2. odstavka 108. člena in zato v primeru podatkov o »snoveh« in »energiji« velja, da so to okoljski podatki ne glede na njihovo povezanost z okoljem. Primer določitve predmetne vzročne povezave daje tako Direktiva Evropskega parlamenta in Sveta Evrope o dostopu javnosti do okoljskih informacij 2003/4/EC v (b) pododstavku 1. odstavka 2. člena, kot tudi Aarhuška konvencija v (b) pododstavku 3. odstavka 2. člena.

K 22. členu

V 2. in 5. odstavku se v prvi vrsti izbriše beseda »lahko«.

Obrazložitev:

Vlada mora predpisati oziroma določiti merila občutljivosti, ranljivosti ali obremenjenosti okolja, saj lahko samo z jasno določenimi merili argumentirano razvrščamo določena območja v razrede ali stopnje. Vlada mora prav tako predpisati načine obveščanja javnosti o prekrasitvah. Z besedo »lahko« v obeh primerih je vladi prepuščeno v presojanje, ali bo to sploh storila.

K 34. členu

V tretjem odstavku se na koncu stavka črta pika in doda besedilo, ki se glasi:

»ter nacionalni program okolje in zdravje, zaradi zagotavljanja varovanja zdravja ljudi pred škodljivimi vplivi iz okolja, ki ga pripravi ministrstvo za zdravje.«

Obrazložitev:

Helsinška deklaracija je že leta 1994 zavezala vse članice Regionalnega urada Svetovne zdravstvene organizacije za Evropo, da pripravijo Nacionalne in lokalne programe za okolje in zdravje, na londonski konferenci pa so članice morale že poročati o implementaciji teh programov v svojem okolju. Slovenija je sicer svoj program predstavila, vendar ni bil sprejet po veljavni proceduri (verificiran je bil samo v strokovnih krogih), ker nismo imeli v nobenem zakonu veljavne pravne podlage za njegovo pripravo in sprejem. Leta 2000 smo načrtovali v okviru zdravstvene reforme tudi uzakonitev te pravne podlage, vendar se stvari ne premaknejo že vrsto let. Ker pričakujemo, da bo ZVO sprejet prej kot spremenjena zdravstvena zakonodaja, želimo, da dobimo pravno podlago za ta nacionalni program že v tem zakonu.

K 42. členu

Črta se 5. odstavek.

Obrazložitev:

Predlagan 5. odstavek 42. člena določa, da imajo pravico dajanja

mnenj in pripomb na plan in okoljsko poročilo »fizična ali pravna oseba, ki ima na območju, na katero se plan nanaša, stalno prebivališče ali sedež, in nevladne organizacije iz prvega odstavka 153. člena tega zakona (organizacije s statusom delovanja v javnem interesu)«. Ta odstavek je zelo omejevalen, saj pravico omejuje na tiste nevladne organizacije, ki si bodo pridobile status organizacije, ki deluje v javnem interesu. Vsebina predlaganega 152. in 153. člena

je sploh vprašljiva. Prav tako je omejevanje možnosti »sodelovanja« v obliki dajanja mnenj in pripomb na določen plan in okoljsko poročilo glede stalnega prebivališča, nesprejemljivo.

Transpozicija smernice 2001/42/ES o presoji vplivov nekaterih načrtov in programov na okolje na področju sodelovanja in konzultiranja javnosti določa naslednje vsebine:

Stopnje CPVO (Strategic Environmental Assessment, SEA)	Zahteve za konzultiranje v državi članici	Dodatne zahteve pri presojanju v primeru možnih čezmejnih vplivov
Določitev, ali program zahteva CPVO	Konzultiranje oblasti (člen 3(6)) Informacija za javnost (člen 3(7))	
Odločitev o obsegu in stopnji natančnosti presoje	Konzultiranje oblasti (člen 5(4))	
Okoljsko poročilo in osnutek programa ali plana	Informacija za javnost (člen 6(1)) Konzultiranje oblasti (člen 6(2)) Konzultacije z zainteresirano javnostjo (člen 6(2))	Konzultiranje oblasti v državi članici, ki bi lahko bila prizadeta (člen 7(2)) Konzultacije z zainteresirano javnostjo v državi članici, ki bi lahko bila prizadeta (člen 7(2))
Med pripravo plana ali programa	Upoštevanje okoljskega poročila in mnenj, izraženih v konzultacijah (člen 8)	Upoštevanje rezultatov čezmejnne konzultacije (člen 8)
Sprejetje plana ali programa: izjava v skladu s členom 9(1)(b), ukrepi spremljanja (monitoring)	Obveščanje oblasti (člen 9(1)) Obveščanje javnosti (člen 9(1))	Obveščanje konzultiranih držav članic (člen 9(1))

K 45. členu

V četrtem odstavku se v tretji vrstici za besedilo »iz 42. člena tega zakona,« doda besedilo »zavzeti stališča do tistih, ki jih ne upošteva,«.

Obrazložitev:

Predlagano besedilo ne vključuje opredeljevanja pripravljavca planov do tistih pripomb, ki jih ne upošteva. Ker samo upoštevanje »v čim večji meri« zelo ohlapno zavezuje k upoštevanju pripomb in mnenj, je potrebno, da pripravljavec pripombe in mnenja, ki jih ne upošteva, argumentirano zavrne.

K 52. členu

V tretjem odstavku se v četrti vrstici za besedo »dediščine« črta vejica in doda besedilo "ali varovanja zdravja,".

Obrazložitev:

V presoji vpliva na okolje se ugotovi in opiše tudi dolgoročne, kratkoročne, posredne ali neposredne vplive nameravanega posega na človeka (51. člen) zato je nujno, da pošlje MOPE to dokumentacijo v mnenje tudi MZ. V 4. členu veljavnega Zakona o zdravstvenem varstvu in zdravstvenem zavarovanju je navedeno, da Republika Slovenija uresničuje družbeno skrb za zdravje prebivalstva tudi z ukrepi na področju varovanja okolja ter v 5. členu nalaga Svetu za zdravje pri Vladi Republike Slovenije, da spremlja vplive okolja na zdravje prebivalstva ali skupin ljudi in predlaga ustrezne ukrepe, predlagatelji predpisov pa so dolžni obravnavati predloge, pobude in mnenja Sveta za zdravje. Mnoge evropske države so delovanje takšnih svetov prenesle na nivo parlamenta tako, da so dobili še večji vpliv, kot na vladni ravni.

K 57. členu

Člen se spremeni tako, da se glasi:

»Nosilec nameravanega posega iz 51. člena tega zakona mora ministrstvo za izdajo okoljevarstvenega soglasja zaprositi z vlogo, ki vsebuje projekt, poročilo o vplivih na okolje in revizijo poročila o vplivih na okolje. Nosilec vloži priloži poročilo o vplivih na okolje in revizijo poročila o vplivih na okolje tudi v elektronski obliki.«

Obrazložitev:

Glede na razvoj informacijskih tehnologij je to še najmanj težavna in stroškovno popolnoma opravičljiva (minimalni strošek) dopolnitev postopka preverjanja sprejemljivosti posega v okolje. Hkrati takšna dopolnitev omogoča lažjo dostopnost poročila o vplivih na okolje, ki javnosti omogoča lažjo diseminacijo gradiva in oblikovanje pripomb na predloženo gradivo.

K 70. členu

Drugi odstavek 70. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Vloga za pridobitev okoljevarstvenega dovoljenja mora vsebovati podatke o napravi in njenem obratovanju ter o predvidenih ukrepih, iz katerih je razvidno, da bodo izpolnjene zahteve iz prejšnjega odstavka, in elaborat o določitvi vplivnega območja iz naprave. Nosilec navedene podatke k vlogi priloži tudi v elektronski obliki.«

Obrazložitev:

Glede na razvoj informacijskih tehnologij je to še najmanj težavna in stroškovno popolnoma opravičljiva (minimalni strošek) dopolnitev postopka izdaje okoljevarstvenega dovoljenja. Hkrati takšna dopolnitev omogoča lažjo dostopnost gradiv, ki javnosti omogoča lažjo diseminacijo gradiva in oblikovanje kakovostnejših pripomb na predloženo gradivo. Še posebej opozarjamo na 15. člen IPPC smernice, ki se glasi (mi poudarjamo):

Council Directive 96/61/EC of 24 September 1996 concerning integrated pollution prevention and control, Official Journal L 257, 10/

»Article 15

Access to information and public participation in the permit procedure

1. Without prejudice to Council Directive 90/313/EEC of 7 June 1990 on the freedom of access to information on the environment (14), Member States shall take the necessary measures to ensure that applications for permits for new installations or for substantial changes are made available for an appropriate period of time to the public, to enable it to comment on them before the competent authority reaches its decision.

That decision, including at least a copy of the permit, and any subsequent updates, must be made available to the public.

2. The results of monitoring of releases as required under the permit conditions referred to in Article 9 and held by the competent authority must be made available to the public.

3. An inventory of the principal emissions and sources responsible shall be published every three years by the Commission on the basis of the data supplied by the Member States. The Commission shall establish the format and particulars needed for the transmission of information in accordance with the procedure laid down in Article 19.

In accordance with the same procedure, the Commission may propose measures to ensure inter-comparability and complementarity between data concerning the inventory of emissions referred to in the first subparagraph and data from other registers and sources of data on emissions.

4. Paragraphs 1, 2 and 3 shall apply subject to the restrictions laid down in Article 3 (2) and (3) of Directive 90/313/EEC.«

Prav tako bi pričakovali, da bo predlagatelj upošteval trend, katerega je določil pred kratkim podpisan protokol o registru izpustov in prenosov onesnaževal k Aarhuški konvenciji, sprejet v okviru UN ECE letos. Ta protokol je dejansko podlaga za implementacijo 3. odstavka zgoraj navedenega člena. Republika Slovenija je ta protokol podpisala v letu 2003. Hkrati je predlagatelj popolnoma spregledal Commission Decision of 17 July 2000 on the implementation of a European pollutant emission register (EPER) according to Article 15 of Council Directive 96/61/EC concerning integrated pollution prevention and control (IPPC), ki določa vsebino in obliko poročanja za izpolnjevanje zahtev 3. odstavka 15. člena IPPC smernice.

K 102. členu

Za 6. odstavkom se doda nov 7. odstavek, ki se glasi:

»(7) Register je dostopen javnosti na svetovnem spletu (internetu). Register se sproti dopolnjuje.«

Sedanji 7. odstavek postane 8. odstavek.

Obrazložitev:

Register mora biti dostopen javnosti, saj ji je na ta način omogočeno, da se na podlagi pravih informacij vključuje v procese odločanja.

K 106. členu

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Ministrstvo skladno z določili tega zakona posreduje v svetovni splet zlasti:

1. mednarodne pogodbe in predpise EU, državne predpise in predpise občin, ki se nanašajo na okolje,
2. plane, načrte, strategije in programe, ki se nanašajo na okolje,
3. okoljska izhodišča,
4. poročila o okolju,

5. podatke in povzetke podatkov monitoringa okolja,
6. okoljevarstvena soglasja in okoljevarstvena dovoljenja in navedbo organa, pri katerem je ta soglasja ali dovoljenja mogoče dobiti,
7. okoljska poročila in poročila o vplivih na okolje in navedbo organa, pri katerem je poročila mogoče dobiti in
8. register iz 102. člena.«

Obrazložitev:

Beseda »ali« dopušča ministrstvu, da namesto podatkov iz monitoringa okolja, okoljevarstvenih soglasij in dovoljenj, okoljskih poročil in poročil o vplivih na okolje na spletu objavi le navedbo organa, ki te podatke ima. Glede na predloge amandmajev, ki določajo obveznost posredovanja gradiv tudi v elektronski obliki, predlagamo nadomestitev z besedo »in«. Objava na spletu predstavlja minimalen strošek in omogoči maksimalno dostopnost dokumenta.

Skladno z 2. odstavkom 7. člena Evropske direktive 2003/4/EC, ki ureja razširjanje okoljskih informacij, je treba dopolniti 1. odstavek 106. člena predloga ZVO, ki določa posredovanje okoljskih podatkov v svetovni splet, z naslednjimi podatki: poročila o izvajanju pravnih predpisov in politično-strateških dokumentov, ki se nanašajo na okolje, podatki ali povzetki podatkov obratovalnega monitoringa obremenjevalcev okolja ter drugi podatki spremljanja (monitoringa) dejavnosti, ki vplivajo ali bi lahko vplivale na okolje, ocene tveganj za okolje ali navedba organa, kjer jih je mogoče dobiti.

K 108. členu

Na koncu 2. odstavka se doda nova 9. točka, ki glasi:

»9. podatki o onesnaženosti prehranjevalnih verig.«

Obrazložitev:

V definicijo okoljskega podatka je treba, skladno s 1. odstavkom 2. člena Evropske direktive 2003/4/EC, izrecno vključiti »podatke o onesnaženosti prehranjevalnih verig«.

K 148. členu

V prvem odstavku se točka 5. spremeni tako, da se glasi:

»5. izvajanje meritev, čiščenje in pregledovanje kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov zaradi varstva okolja in učinkovite rabe energije, varstva človekovega zdravja in varstva pred požarom.«

Obrazložitev:

V predlogu zakona je v točki 5. prvega odstavka tega člena izpadla beseda »čiščenje«, kar bi pomenilo, da čiščenje kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov po novem ne bi bila obvezna državna gospodarska javna služba varstva okolja. V skladu s tem bi bila uporabnikom objektov prepuščena svobodna odločitev, kdaj (če sploh) bodo očistili svoje kurilne naprave in dimnikovodne naprave ter zračnike, ter tudi odločitev, kdo jim bo to storitev opravil. S stališča stroke bi bila s tem varstvu okolja ter varstvu človekovega zdravja in varstvu pred požarom, kakor tudi učinkoviti rabi energije, povzročena nepopravljiva škoda.

Naloge dimnikarske službe pregledovanja, nadzorovanja in čiščenja kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov zaradi varstva človekovega zdravja, varstva pred požarom in varstva zraka so bile vedno zakonsko predpisane. S prizadevnostjo izvajalcev dimnikarske službe se je na tem področju vzpostavil določen red. Dimnikarji se pri svojem delu srečujejo z nepravilnostmi in problemi, kateri so predmet obravnave različnih inšpekcijskih služb, kot so požarne, zdravstvene, gradbene in okoljevarstvene. Inšpekcijske službe so pod resorjem različnih ministrstev, zato bi bilo najsmotnejše dimnikarske predpise obdržati v okviru zakona in ne podzakonskih aktov – pravilnikov. Pravilnost delovanja kurilnih, dimovodnih in prezračevalnih naprav

lahko tudi v prihodnje zagotavljamo samo z izvajanjem vseh že sedaj zakonsko obveznih storitev: čiščenje, pregledovanje in nadzorovanje (meritve).

Čiščenje kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov utemeljuje svojo pomembno vlogo iz naslednjih vzrokov:

1. Varstvo okolja in učinkovita raba goriv:
  - obloge neizgorelih delcev v kurilni napravi povzročajo neprimerno (višjo) emisijo zgorevanja in manj učinkovit izkoristek goriv (povečane izgube z dimnimi plini, večja poraba energentov in s tem povečan škodljiv vpliv na okolje).
Obloge delujejo kot izolator, kurilna naprava ne deluje z predvideno toplotno močjo. Kurilna naprava ne izkoristi temperature dimnih plinov optimalno, neizkoriščena energija preko dimnih vodov izhaja v atmosfero (že en milimeter oblog povzroči minimalno sedem odstotne izgube z dimnimi plini).
2. Varstvo človekovega zdravja:
  - neočiščene kurilne naprave ne zagotavljajo ustreznega odvoda dimnih plinov (možnost zastrupitve z dimnimi plini in možnost eksplozije).
  - Neočiščeni dimni kanali kurilnih naprav motijo odvod dimnih plinov in s tem ustvarjajo možnost zastrupitev z dimnimi plini, predvsem če je naprava locirana v bivalnih prostorih (trdna in plinasta goriva).
  - Neočiščene kurilne naprave ne zagotavljajo optimalnega zgorevanja (namesto ogljikovega oksida se ustvarja ogljikov monoksid, ki je v določenih koncentracijah smrtno nevaren).
3. Varstvo pred požarom
  - neočiščene kurilne naprave ne zagotavljajo požarne varnosti (naprava ne deluje po tehničnih zahtevah proizvajalca – možnost požara).
  - Neočiščene kurilne naprave s svojim delovanjem ogrožajo požarno varnost v individualnih objektih in v gosto naseljenih območjih, kjer pa so posledice požara lahko še veliko večje.

Iz vsega tega sledi, da tako strokovnih pregledov in nadzora (meritev) ni mogoče strokovno izvajati v kolikor se kurilne naprave, dimovodne in prezračevalne naprave predhodno ne očistijo.

Le na očiščeni napravi se lahko opravi letni strokovni pregled o njeni tehnični brezhibnosti in meritev dimne emisije iz funkcionalnega vidika, za kar se izda ustrezen dokument.

Ostali razlogi v prid rednega čiščenja kurilnih in dimovodnih naprav ter zračnikov:

- z rednim vzdrževanjem – čiščenjem se kurilni napravi za polovico podaljša življenjska doba,
- s predlogom zakona o varstvu okolja je v dimnikarski stroki ogrožen minimalni življenjski standard vseh zaposlenih z družinami (dokončno bo vprašljiv tudi nadaljnji obstanek poklicnega izobraževanja za dimnikarsko stroko, šola oziroma oddelek je že sedaj v Sloveniji samo eden in še ta zaradi majhnega vpisa komaj še obstaja),
- nepredstavljivo in strokovno vprašljivo je, da bi bile na isti kurilni ali dimovodni napravi oziroma zračniku predpisani dve zakonski obvezni storitvi, ena storitev pa bi se izvajala prosto na trgu, saj le vse tri skupaj zagotavljajo optimalno delovanje naprave z naslova varstva okolja in učinkovite rabe energije, varstvo človekovega zdravja in varstva pred požarom (kdo bi nosil materialno in moralno odgovornost v primeru nesreče),
- negativen vpliv na mišljenje prebivalcev: vse kar ni z zakonom predpisano ne potrebujemo.

K 152. členu

1. V prvem odstavku se 1. točka črta.

Obrazložitev:

Ker se kriteriji, navedeni v posameznih točkah 1. odstavka, nanašajo na društva, ustanove in zavode, je pogoj „prostovoljne ustanovitve“ nepotreben. Prostovoljnost ustanovitev navedenih pravnih oseb urejajo zakoni, na podlagi katerih je možno navedene pravne osebe ustanoviti. Zakon o društvih (Uradni list RS št. 60/95, 49/98 in 89/99) v 1. členu določa, da je „društvo prostovoljno, samostojno, nepridobitno združenje fizičnih oseb, ki se združujejo zaradi skupno določenih interesov“. Zakon o zavodih (Uradni list RS št. 12/91) sicer izrecno ne predpisuje prostovoljnosti, vendar iz njega izhaja, da zavoda, ki ni javni zavod, ni možno na kakršenkoli „prisilen“ način ustanoviti, kar pomeni, da gre za prostovoljno ustanovitev. Tudi Zakon o ustanovah (Uradni list RS št. 60/95) ne predvideva kakšne „prisilne“ ustanovitve, kar enako pomeni, da se ustanova ustanovi prostovoljno. Glede na navedeno je pogoj prostovoljnosti nepotreben oziroma mu je že po navedenih treh zakonih zadoščeno.

Termin „namen ustanovitve in delovanja pa presega uresničevanje interesov njenih članov“ se že po sami vsebini nanaša lahko zgolj na društva, ki so članske organizacije. Ta kriterij zato ni primeren kot skupni pogoj, ker je za zavode in ustanove nemogoč – ni mu možno zadostiti. Vsebinsko gledano pa „preseganje uresničevanja interesov članov“ tudi za društva ni smiselno. Posamezniki lahko ustanovijo društvo ravno zaradi delovanja v širše javno dobro na področju varstva okolja. V tem primeru pomeni uresničevanje interesov članov društva doseganje javno koristnih učinkov njihovega delovanja na področju varstva okolja. Ker je bistvena ustanovitev zaradi delovanja na področju varstva okolja, je v tem pogledu zadosten kriterij, kot je opredeljen v 3. točki.

2. V prvem odstavku se 5. točka spremeni tako, da se glasi:

»5. pomembno prispeva na področju varstva okolja najmanj tri leta,«

Obrazložitev:

Termin „aktivno delovanje“ ni jasen in tudi ni zadosten za pridobitev statusa. Organizacija namreč lahko zelo aktivno deluje, pa njeno delovanje nima rezultatov. Za pridobitev statusa nevladne organizacije v javnem interesu je zato potrebno ocenjevati zgolj učinke in rezultate delovanja neke organizacije.

Nasploh je vprašljiva kakršna koli doba delovanja kot pogoj za pridobitev statusa po tej točki. Vsekakor pa je pet letno obdobje preveč. Povsem nesmiseln je ta pogoj tudi glede na določilo 3. točke 2. odstavka 153. člena predloga zakona, ki zahteva kot prilogo k vlogi za pridobitev statusa „poročilo o delu v zadnjih treh letih“. Triletno obdobje za ugotavljanje javnega interesa je opredeljeno tudi v predlogu novega Zakona o društvih.

3. V prvem odstavku se 6. točka črta.

Obrazložitev:

Ker se pogoj iz 6. točke nanaša na društva, zavode in ustanove, je brezpredmeten. Zakon o društvih (Uradni list RS št. 60/95, 49/98 in 89/99) že v 1. členu določa, da gre za nepridobitno organizacijo. Zakon o zavodih (Uradni list RS št. 12/91) tudi v 1. členu določa, da so zavodi organizacije, ki se ustanovijo za opravljanje dejavnosti vzgoje in izobraževanja, znanosti, kulture, športa, zdravstva, socialnega varstva, otroškega varstva, invalidskega varstva, socialnega zavarovanja ali drugih dejavnosti, če cilj opravljanja

dejavnosti ni pridobivanje dobička. Zakon o ustanovah (Uradni list RS št. 60/95) v 27. členu določa, da se prihodki ustanove ustvarjajo z gospodarjenjem z ustanovitvenim premoženjem, darili, drugimi naklonitvami, prihodki od opravljanja dejavnosti in na druge načine, uporabljajo pa se le za izvajanje namena ustanove in za poslovanje ustanove. Namen ustanove pa je opredeljen v 2. členu, ki določa, da mora biti namen ustanove splošnokoristen ali dobrodelen. Navedeno izključuje možnost ustanovitev društva, zavoda ali ustanove zaradi pridobivanja dobička.

4. V prvem odstavku se 7. točka črta.

Obrazložitev:

Ker se pogoj iz 7. točke nanaša na društva, zavode in ustanove, je brezpredmeten. Že v pravni naravi teh organizacij je vsebovana obveznost, da večino sredstev porabijo za svojo dejavnost, to je tisto, zaradi katere so ustanovljene. Zakon o družtvih (Uradni list RS št. 60/95, 49/98 in 89/99) v 23. členu za določa, da se sme presežek prihodkov nad odhodki, ki ga društvo doseže z neposrednim opravljanjem dejavnosti, uporabiti le za doseganje namenov in nalog društva, v skladu s temeljnim aktom. Zakon o zavodih (Uradni list RS št. 12/91) v 48. členu določa, da sme presežek prihodkov nad odhodki zavod uporabiti le za opravljanje in razvoj dejavnosti. Zakon o ustanovah (Uradni list RS št. 60/95) v 27. členu določa, da se prihodki ustanove uporabljajo le za izvajanje namena ustanove in za poslovanje ustanove. Navedena določila pomenijo vsebinsko neprofitnost društev, zavodov in ustanov, ki po svoji vsebini pomeni, da morajo ustvarjene prihodke namenjati za izvajanje in razvoj svoje temeljne dejavnosti. Glede na navedeno je pogoj »večino sredstev porabi za svojo dejavnost« nesmiseln.

5. V 9. točki 1. odstavka se črta besedilo »na območju vse države, poleg tega pa še«.

Obrazložitev:

Delovanje na območju cele države je pogoj, ki je neprimeren, saj je mogoče delati v javnem interesu tudi na ožjih območjih in to mnogokrat uspešneje. Na področju varovanja okolja je možnih veliko različnih dejavnosti, za katere ni za vse pomembno, da se izvajajo

na področju celotne države. Če gre na primer za dejavnosti osveščanja in izobraževanja, je pomembno, da se izvaja na področju celotne države, če pa gre na primer za dejavnosti varovanja glede posameznega konkretnega naravnega okolja (parki, močvirja) ali glede zapiranja rudnika ali kaj podobnega, je smiselno čisto lokalno delovanje. Glede na to bi bil kvečjemu bolj primeren pogoj, da organizacija ne omejuje svojega delovanja oziroma članstva (pri društvih) zgolj na posamezno področje, temveč je »odprta« za celotno območje države. Ni pa to pomembno za presojanje javnega interesa.

K 184. členu:

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Določbe 148. člena tega zakona, ki se nanašajo na obvezno državno gospodarsko javno službo izvajanja meritev, čiščenja in pregledovanja kurilnih naprav, dimnih vodov in zračnikov, se začnejo uporabljati šest mesecev po uveljavitvi tega zakona.«

Obrazložitev:

Glej obrazložitev k 148. členu.

K 188. členu

Člen se črta.

Obrazložitev:

V 188. členu je določeno, kaj se bo zgodilo v primeru, da čiščenje kurilnih in dimovodnih naprav ter zračnikov v bodoče ne bo predmet obvezne gospodarske javne službe varstva okolja. Ker se z amandmajem k 148. in 184. členom predlaga, da je s tem zakonom določeno, da je čiščenje kurilnih naprav in dimnih vodov in zračnikov obvezna državna gospodarska javna služba varstva okolja, ta člen ni potreben.

***

Za poročevalca je komisija določila predsednika Darka Frasa.

Mnenje komisije za politični sistem k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o obrambi - druga obravnava EPA 1114

Komisija državnega sveta za politični sistem je na 17. seji, dne 1.3.2004, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o obrambi, ki ga je Državnemu zboru Republike Slovenije v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija je v splošni razpravi opozorila na neskladje v pravicah zaposlenih v Slovenski vojski s pravicami ostalih zaposlenih. Komisija meni, da predlog zakona ureja problematiko drugače, kot jo sistemsko ureja Zakon o delovnih razmerjih in Zakon o pokojninskem in invalidskem zavarovanju, kar povzroča

neenakopraven položaj zaposlenih v Slovenski vojski v primerjavi z drugimi zaposlenimi.

Komisija je predlog zakona soglasno **podprla**.

***

Komisija je za poročevalca določila predsednika komisije mag. Adolfa Zupana

---

Mnenje komisije za gospodarstvo k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o potrošniških kreditih - nujni postopek EPA 1167

Komisija državnega sveta za gospodarstvo je na 15. seji, dne 16.3.2004, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o potrošniških kreditih, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija je sprejela naslednje **konkretne** pripombe:

K 2. členu

V 3. členu se črta šesta točka prvega odstavka.

Obrazložitev:

Razlogi so enaki kot pri hipotekarnih kreditih; obresti in stroški bodo pri takšnem kratkoročnem kreditu izjemno visoki.

K 4. členu

V 7.a členu se na koncu besedila doda stavek: "Kratka vsebina opozorila se vnese v notarski zapis".

Obrazložitev:

Komisija priporoča, da se vnese tudi vsebina opozorila ter tako prepreči različne razlage. V notarskem zapisu je namreč zapisano,

da je notar stranko opozoril in nič več. Iz tega pa ni razvidno, na kaj konkretno opozarja notar.

***

Komisija tudi opozarja, da bi morali biti v zakonu natančno definirani stroški, saj veljavni zakon v drugem odstavku 19. člena navaja le skupne stroške, določiti pa bi bilo potrebno vrsto stroškov in njihovo višino. Stroški odobritve posojila ne bi smeli biti višji od stroškov, ki jih zaračunavajo banke za odobritev posojila. Razen tega pa ne bi smeli dovoliti podjetjem, ki opravljajo storitve kreditiranja, da si izmišljajo stroške, kot so manipulativni stroški, stroški svetovanja ipd.

***

Za poročevalca je bil določen podpredsednik komisije mag. Zlatko Jenko.

Mnenje komisije za družbene dejavnosti k predlogu zakona o dohodnini - druga obravnava EPA 1088

Komisija državnega sveta za družbene dejavnosti je na 16. seji, dne 30. 3. 2004, obravnavala predlog zakona o dohodnini (ZDoh-1) - druga obravnava, ki ga je v zakonodajni postopek Državnemu zboru Republike Slovenije predložila Vlada Republike Slovenije.

V načelni razpravi je komisija podprla prizadevanja Vlade RS, da je treba opredeliti jasna pravila določanja dohodka, da bi preprečili zlorabe prijav in določil dohodnine, vendar istočasno poudarja, da zakon o dohodnini tudi regulira določeno politiko na tako pomembnih področjih, kot so sociala, družina, spodbujanje kulturnega in znanstvenega ustvarjanja ter razvijanje neposrednega sponzorstva in donatorstva. Na teh področjih država preprosto ne more poenostaviti rešitev in izenačevati vse vrste dohodkov. Komisija opozarja, da se načelo enotne obravnave davčnih zavezancev v svetu rešuje na različne načine, nikjer pa se država ne odpoveduje vzvodom za uravnavanje, ki jih nudi davčna zakonodaja. Komisija meni, da je treba zlorabe preprečevati z učinkovito kontrolo in davčno službo, ne podpira pa rešitev, ki negirajo dosedanje temeljne usmeritve na področju socialne in kulturne politike.

V razpravi je bilo poudarjeno, da načela o enaki obdavčitvi vseh dohodkov ne kaže jemati absolutno in da je davčna politika praviloma tudi instrument razvojne, kulturne ali zdravstvene politike (olajšave, različne stopnje obdavčenja ipd.).

Komisija je sprejela naslednje **konkretne pripombe**:

K 30. členu:

1. V četrtem odstavku v tretji vrsti se besedilo "v višini 10% dohodka" nadomesti z besedilom "v višini 40% dohodka".

Obrazložitev:

To pomeni, da se za davčno osnovo od dohodka iz avtorske pogodbe v 30. členu ohrani sedanj sistem tako, da se v davčno osnovo od dohodka v tem primeru vštevja vsak posamezni bruto prejemek, zmanjšan za normirane stroške v višini 40% od bruto prejema.

V razpravi o obdavčitvi dohodka iz posebnih avtorskih pogodb iz 27. člena, ki ne izhajajo iz delovnega razmerja, je komisija menila, da opredelitev davčne osnove zanje po četrtem odstavku 30. člena ni sprejemljiva, ker bi se po tem predlogu zakona dohodek zmanjšal za

normirane stroške na višino 10% dohodka. Taka rešitev postavlja ustvarjalce s področja kulture v nedopustno slabši položaj v primerjavi z večino drugih državljanov, ki prejemajo dohodke predvsem iz plač, pri čemer stroške njihovih delovnih mest nosijo delodajalci.

2. Na koncu četrtega odstavka se doda nov stavek, ki se glasi:

»Na podlagi dokazil se priznavajo tudi vsi drugi stroški, ki so povezani z dohodkov iz prvega in drugega odstavka 27. člena.«

Obrazložitev:

Nesprejemljivo je omejevanje priznavanja stroškov samo za nočitev in prevoz, saj avtorsko delo povzroča tudi še druge stroške, povezane s strokovnim razvojem, delovnimi pripomočki, opremo in drugimi materialnimi in prostorskimi pogoji dela. Gre namreč za delovanje, ki ni predmet delovnega razmerja in zanj niso zagotovljeni ti pogoji v okviru delovnega mesta, ampak si jih mora zagotoviti vsak avtor sam.

Predlagatelj sicer v istem členu dopušča, da bi avtor lahko uveljavil dejanske večje stroške na podlagi izkazovanja z računi, kar pa predpostavlja vodenje poslovnih knjig, česar mnogi ustvarjalci s področja kulture niso vešč. Vodenje poslovnih knjig naj bi bilo uvedeno le fakultativno, ker bi za večino avtorjev, ki bi bili prisiljeni za to dejavnost najeti računovodske servise, to predstavljalo previsok strošek.

K 49. členu:

Doda se nov 2a odstavek, ki se glasi:

»Zavezanec, ki v davčnem letu zaposluje mater, ki skrbi za najmanj enega vzdrževanega otroka starega do 3 let, lahko uveljavlja znižanje davčne osnove v višini 30% izplačane plače tega delavke.«

Obrazložitev:

Otrok v drugem in tretjem letu življenja po prehodu v varstvo zunaj družine pogosteje oboleva in zato so starši, še posebej matere v tem obdobju pogosteje odsotne z dela in v tem smislu za delodajalce manj zanimive. Zato imajo pogosto težave z vrnitvijo na svoje delovno mesto ali pri iskanju nove zaposlitve. Predlagana olajšava bi delodajalcu do neke mere nadomestila izpad oziroma težave, ki mu jih prinaša zaposlitev take matere. To bi povečalo socialno varnost in konkurenčnost izredno občutljive kategorije žensk na trgu delovne sile.

K 108 členu:

Besedilo drugega odstavka se spremeni tako, da se glasi:

“Rezidentu, ki opravlja ustvarjalno dejavnost na področju kulture, se prizna dodatno zmanjšanje davčne osnove od dohodka iz samostojne dejavnosti oziroma iz odvisnega pogodbenega razmerja v višini 15% pod pogojem, da njegovi prihodki, ki so zakonsko določeni kot vir dohodnine, ne presegajo 5 milijonov tolarjev. Ustvarjalne poklice na področju kulture podrobneje določi podzakonski akt o izvajanju tega zakona.”

Obrazložitev:

V razpravi o davčni olajšavi za samozaposlene v kulturi za 15%, v primeru, ko ne presegajo dohodkov letne dejavnosti v višini 3,9 mio sit po drugem odstavku 108. člena je komisija menila, da pomeni izvirno določilo predlagatelja davčno diskriminacijo tistega umetniškega dela, ki ga ustvarijo redno zaposleni posamezniki in za katere ustvarjalno delo največkrat pomeni dodatno delo v prostem času. Večje tveganje v statusu samozaposlenega ni opravičilo za posebno davčno olajšavo le za njih, saj bi to pomenilo neke vrste diskriminacijo glede na status ustvarjalca. Olajšave bi morali biti deležni vsi, torej tudi zaposleni umetniki v tistem delu avtorskih honorarjev, ki predstavljajo razliko med plačo in cenzusom, saj vsi v enaki meri nosijo tudi stroške tega dela (zagotavljanje prostorov, materialov, orodij itd.).

Komisija je menila, da se enakopravno obravnava avtorsko delo umetnikov, ne glede na njihov status oziroma da bodo posebnih olajšav pri plačilu dohodnine po 108. členu deležni vsi, ki ustvarjajo na področju kulture, ne le samozaposleni. Podrejeno je glede višine cenzusa v istem členu komisija menila, da se poveča dohodkovni cenzus s 3,9 na 5 mio sit zaradi njegove izenačitve s sistemom po zakonu o davku na dodano vrednost, ki postavlja to višino kot mejo za obračunavanje DDV.

K 109. členu:

1. V 1. točki v prvi vrstici se besedilo “474.900 tolarjev letno,” nadomesti z naslednjim besedilom: “13,8 % letne povprečne plače zaposlenih v Republiki Sloveniji in za drugega vzdrževanega otroka 15 % letne povprečne plače zaposlenih v Republiki Sloveniji”.
2. V drugem odstavku se besedi “34.400 tolarjev” nadomestita z besedilom “5 % letne povprečne plače zaposlenih v Republiki Sloveniji”.

Obrazložitev:

Zakon o dohodnini je poleg zakona o starševskem varstvu in družinskih prejemkih edini regulator in ključen instrument družinske politike v Republiki Sloveniji. Določilo sedanjega zakona o dohodnini je v prvem odstavku 10. člena naravnano progresivno glede na število vzdrževanih otrok in je stimulatивно vplivalo na družino. To določilo je tudi dajalo v sedanjih zaostrenih gospodarskih in demografskih razmerah vsaj malo vzpodbude staršem za odločanje za rojstva otrok.

Predlog novega zakona to stimulacijo ukinja, saj stimulira družine z enim do treh otrok in poslabšuje oziroma zmanjšuje olajšave davčnim zavezancem družin z več otroki. To pa ni v skladu z našim zavedanjem, da so otroci edina možnost narodovega preživetja ob dejstvu, da je ob vedno večjem oničeščenju voda in zraka ter predelave umetne hrane vse več mladih, ki ne morejo rojevati otrok.

Državni svet Republike Slovenije je ob obravnavi predloga zakona o dohodnini v svojem sklepu zastavil vprašanje, kakšno višino

minimalnih življenjskih stroškov za odraslo osebo in za otroka je Ministrstvo za finance upoštevalo ob predlogu sprememb davčnih olajšav in ali so ti zneski usklajeni z ravni minimalnih življenjskih stroškov za odraslo osebo oziroma otroka, tako kot je to določeno v zakonu o socialnem varstvu. Ta določa, da osnovni znesek minimalnega dohodka znaša 45.524 tolarjev in se usklajuje enkrat letno, in sicer v mesecu januarju za indeks cen življenjskih potrebščin za obdobje zadnjih 12 mesecev pred mesecem uskladitve, uporablja pa se od prvega dne naslednjega meseca po uskladitvi. Minimalni življenjski stroški, ki se uporabljajo pri določanju upravičenosti do denarnih socialnih pomoči, so namreč namenjeni kratkotrajnemu preživetju, zato vanjo niso vključeni vsi stroški za življenje v daljšem obdobju. Denarne socialne pomoči se dodeljujejo za določen čas, zato je državni svet predlagal, da predlagatelj to prouči, ker je za državni svet povsem nesprejemljiva določba, da se olajšave opredeljuje v absolutnih zneskih za eno leto vnaprej.

Komisija ugotavlja, da je s spremembo zakona o starševskem varstvu in družinskih prejemkih, s katero je bilo dano pooblastilo ministru za delo, da določa in usklajuje višino otroških dodatkov, se število upravičencev do otroških dodatkov iz leta v leto manjša.

K 114. členu:

Prva točka se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Zneski olajšav, določeni v 106., prvem in drugem odstavku 107. člena, prvem odstavku 108., 109. členu ter v prvem odstavku 112. člena tega zakona se enkrat letno uskladijo s koeficientom rasti povprečne plače za čas od novembra preteklega leta do meseca novembra tekočega leta po podatkih Statističnega urada Republike Slovenije.«

Obrazložitev:

V veljavnem zakonu o dohodnini se tako olajšave kot lestvica za odmero dohodnine vsako leto usklajujejo z rastjo povprečne plače v letu, kar zagotavlja, da je stopnja obdavčitve dohodkov v povprečju konstantna.

MF v svojem predlogu predvideva usklajevanje davčnih olajšav in lestvice za odmero dohodnine z rastjo cen življenjskih potrebščin oziroma z rastjo inflacije. Ta stopnja je bila v zadnjih nekaj letih približno za 3 odstotne točke nižja od rasti povprečne plače in podobno gibanje lahko opazimo tudi v letu 2003. To pomeni, da bi se v primerjavi z veljavnim zakonom vrednost vseh olajšav vsako leto nekoliko znižala, stopnja obdavčitve pa nekoliko povišala. Izračun pokaže, da bi ob sprejetju predloga MF in nespremenjeni razliki med rastjo inflacije in rastjo povprečne plače že po štirih letih v povprečju plačevali več dohodnine kot po veljavnem zakonu, pa tudi potem bi se ta rast še nadaljevala, kar pomeni, da vloženi predlog zakona že na srednji rok ne prinaša razbremenitve, ampak v resnici le povišanje davkov, ki bo vsako leto večje. Tudi če bo rast povprečne plače počasnejša kot v zadnjih letih (tudi pri razliki le 2% bi že po štirih letih plačevali več kot po veljavnem zakonu), se zadeva bistveno ne spremeni, le rok, po katerem bi začeli plačevati več dohodnine kot doslej, bi se zamaknil za kakšno leto. No, vladni makroekonomisti takega trenda za zdaj ne napovedujejo.

Predlagatelj zakona svoj predlog utemeljuje s pričakovanim znižanjem inflacije, čeprav veljavno usklajevanje sploh ni vezano na inflacijo, tako da je ta utemeljitev povsem nesmiselna. Morda se bo rast plač zaradi napovedane in deloma že izvedene deindeksacije res nekoliko upočasnila, vendar pa to še ni razlog za spremembo usklajevalnih mehanizmov v zakonu o dohodnini.

K 117. členu:

Druga točka se spremeni tako, da se glasi:

»(2) Zneski neto letnih davčnih osnov iz prvega odstavka tega člena se enkrat letno uskladijo s koeficientom rasti povprečne plače za čas od novembra preteklega leta do meseca novembra tekočega

leta po podatkih Statističnega urada Republike Slovenije; temu ustrežno se zneski dohodnine izračunajo.«

***

Obrazložitev:
Utemeljitev tega amandmaja je enaka utemeljitvi amandmaja k 114. členu.

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije dr. Zoltan Jan.

Mnenje komisije za malo gospodarstvo in turizem k predlogu zakona o dohodnini – druga obravnava EPA 1088-III

Komisija državnega sveta za malo gospodarstvo in turizem je na 11. seji, dne 23.3.2004, obravnavala predlog zakona o dohodnini – druga obravnava.

Komisija je podprla konkretne pripombe, ki jih ji je posredovala Obrtna zbornica Slovenije.

Komisija je podprla konkretne **pripombe k 32. členu, 36. členu, 46. členu, 48. členu in 49. členu** predloga zakona o dohodnini. Obrtna zbornica je te amandmaje posredovala tudi Odboru za finance in monetarno politiko pri državnem zboru, zato jih ne povzema, a jih v celoti podpira.

Glede **36. člena in 46. člena** je komisija še posebej poudarila, da je potrebno podpreti prizadevanja Obrtne zbornice Slovenije, ki je v zadnjih 10 letih z ustanovitvijo posebne strokovne komisije, ki je podeljevala certifikate za izdelke »domače in umetnostne obrti« posameznim izdelovalcem, napravila ogromno delo s tem, da je na trgu izločila nepravne izdelke (kič) in utrdila prepoznavnost Slovenije in njenih izdelovalcev domačih in umetnostnih izdelkov. Predlog

zakona o dohodnini zajema vse samostojne poklice, od umetnikov do izdelovalcev domače obrti in ker zadnjih ne obravnava ločeno, podeljen certifikat (nalepka na izdelku) ne bo več potreben in tako bodo izničena prizadevanja Obrtne zbornice Slovenije.

Komisija v zvezi s svetovnimi globalizacijskimi procesi in spremembami ter vstopom Slovenije v Evropsko unijo, kjer bodo narodna identiteta, zunanja podoba naroda, jezik, navade, znamenitosti, med katere vsekakor sodijo izdelki domače in umetnostne obrti, še kako pomembni pri razpoznavanju in ohranjanju naše dežele in naroda, predlaga, da se amandmaje k **36. členu in 46. členu** Obrtne zbornice Slovenije podpre. Komisija se zaveda, da gre v tem primeru za pozitivno diskriminacijo, podpira pa jo predvsem zaradi podpore malim podjetnikom, ki z izdelki domače in umetnostne obrti predstavljajo narodovo identiteto tudi na tem poslovnem segmentu. V kolikor ti amandmaji ne bi bili zaradi pozitivne diskriminacije podprti, komisija predlaga, da se izdelovalce domače in umetnostne obrti podpre z drugimi spodbujevalnimi mehanizmi.

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije Anton Kampuš.

Mnenje komisije za lokalno samoupravo in regionalni razvoj k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o graditvi objektov – skrajšani postopek EPA 1156-III

Komisija za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na svoji 22. seji, dne 31.3.2004, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o graditvi objektov, ki ga je v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija se je seznanila s pripombami Skupnosti občin Slovenije in po predstavitvi stališč predstavnikov Ministrstva za okolje, prostor in energijo ugotovila, da predlog zakona nekatere konkretne pripombe že upošteva, ostale pripombe - pridobivanje podatkov v postopku javnega naznanila, vprašanje zakonitosti odmere nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča za nezazidana stavbna zemljišča, določanje gradbenih parcel, cest in drugih javnih površin, vprašanje, ali bo register stavb, ki ga bo občina prejela od Geodetske uprave Republike Slovenije zajemal podatke o uporabnikih in/ali lastnikih ter, ali bo občinam zagotovljen dodaten vir sredstev za stroške dodatno zaposlenih, da se bo zakon lahko izvajal - pa so take narave, da jih ni možno upoštevati.

Komisija je po razpravi sprejela **konkretne pripombe** k naslednjim členom:

K 31. členu:

1.V novem petem (5) odstavku se besedilo »do 31. marca 2004« nadomesti z besedilom »do 30. junija 2004«.

Obrazložitev:

Komisija predlaga podaljšanje roka, ki se šteje za pravočasno uskladitev in sprejetje usklajenih odlokov o nadomestilu za uporabo stavbnih zemljišč, ker rok ne more biti postavljen na datum pred sprejetjem zakona (zakon ne more veljati za nazaj).

2. Novi šesti (6) in novi sedmi (7) odstavek se črtata.

Obrazložitev:

Komisija predlaga črtanje predlagane ureditve sankcioniranja občin, ki ne bi pravočasno uskladile ali sprejele usklajenih odlokov o nadomestilu za uporabo stavbnega zemljišča, ker po njenem mnenju taka rešitev nekonsistentno posega v sistem financiranja občin in zagotavljanja primerne porabe. Z uveljavitvijo predlagane rešitve, da se za občine, ki ne bi pravočasno uskladile ali sprejele usklajenega odloka, ocena lastnih prihodkov iz naslova nadomestila, izračunana po predpisih, ki urejajo financiranje občin, dodatno poveča za 25% oziroma 50%, bi bile te občine ob velik obseg sredstev za financiranje lokalnih zadev javnega pomena. Občine tako ne bi bile več finančno sposobne zagotavljati izvajanje ustavnih in zakonskih nalog, hkrati bi se jim še bolj zmanjšala investicijska moč. Poleg tega bodo občine že s tem, ko ne bodo predpisale nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča, upravičene do manj sredstev za finančno izravnavo. Komisija sicer podpira namen predlagatelja, da sankcionira tiste občine, ki na podlagi ustave in zakonov ne preprišajo vseh možnih dajatev, vendar je po njenem mnenju temeljni problem v veljavni

metodologiji za pripravo kalkulatивne ocene prihodkov iz naslova nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča, saj ne zagotavlja enakomerne obremenitve zavezancev glede na njihovo fiskalno moč in vrednost nepremičnin, ki pa s sankcioniranjem ne bo odpravljen. Prav tako komisija meni, da je vprašljivo, ali je utemeljen interes zakonodajalca, da posega v sistem financiranja lokalnih skupnosti in v avtonomijo lokalnih skupnosti glede določanja in udejanjanja lastnih prihodkov na način, ki pomeni dodatno zmanjševanje sredstev primerne porabe kot posledice finančnih sankcij za neuvedbo ali neudejanjanje lastnih prihodkov lokalnih skupnosti.

K 32. členu:

V 218. č členu se v prvem (1) odstavku v sedmi vrstici za besedo »veljavnimi« črta »izvedbenimi«.

Obrazložitev:

Gre za redakcijski popravek.

K 35. členu:

Komisija opozarja na začetek veljavnosti zakona, in sicer je 10. 4. 2005 neustrezen datum glede na predviden čas sprejemanja zakona v državnem zboru. Zato predlaga, da se čas veljavnosti zakona uskladi z datumom sprejema.

* * *

Komisija je v povezavi s predlaganimi sankcijami za občine, ki ne bi pravočasno uskladile oziroma sprejele usklajenih odlokov o nadomestilu za uporabo stavbnih zemljišč, sprejela

dodaten sklep:

Komisija ponovno poziva Ministrstvo za finance, da čimprej pristopi k izdelavi nove metodologije za pripravo kalkulatивne ocene prihodkov občin iz naslova nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča in jo uskladi z zakonom o graditvi objektov.

Komisija poudarja, da morajo pri pripravi usklajene metodologije za pripravo kalkulatивne ocene prihodkov občin iz naslova nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča sodelovati lokalne skupnosti in predstavniki reprezentativnih združenj.

Komisija podpira tako metodologijo za pripravo ocene nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča, ki bo zagotavljala enakomerno obremenitev zavezancev glede na njihovo fiskalno moč in vrednost nepremičnin. Z metodologijo je potrebno na novo opredeliti sistem povprečnih obremenitev, ki bodo osnova za kalkulatивne ocene prihodkov občin iz naslova nadomestila za uporabo stavbnega zemljišča. V nasprotju s sedanjo ureditvijo, ki je zaradi delitve občin le v dve skupini (mestne in nemestne občine) neustrezna, saj so med njimi z vidika vrednosti nepremičnin in finančnega potenciala okolij prevelike razlike, je potrebno občine razdeliti na več kategorij glede na vrednost stavbnih zemljišč in razvitost ter višino prihodkov iz naslova dohodnine in korigirati povprečne obremenitve s korekcijskimi faktorji. Prav tako je treba diferencirati vrste stavbnih zemljišč in v sferi poslovnih površin ločiti gospodarske objekte glede na dejavnost, saj se bo le na ta način prišlo do korektno izračunanih povprečnih obremenitev.

* * *

Komisija je za poročevalca določila predsednika komisije Darka Frasa

---

Mnenje komisije za politični sistem k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o splošnem upravnem postopku - prva obravnava EPA 1151-III

Komisija Državnega sveta Republike Slovenije za politični sistem je na 18. seji, dne 30. 3. 2004, obravnavala predlog zakona o splošnem upravnem postopku, ki ga je Državnemu zboru Republike Slovenije v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Člani komisije so v splošni razpravi menili, da bi zaradi boljšega razumevanja bilo primerno na ovojnico za obvezno osebno vročanje, oziroma na vročilnico v delu, ki opozarja na določili prvega in četrtega odstavka 87. člena ZUP, ki opozarjata naslovnika na posledice, če pisma ne bo prevzel v določenem roku, doda opozorilo, da z dnem vročitve začnejo teči zakonsko predpisani roki. Predlagatelj zakona

komisije namreč ni prepričal, da je predlagani način vročanja najprimernejši, saj ni primerjalnih podatkov, kako se vročanje opravlja v drugih evropskih državah.

Komisija je predlog zakona **podprla**.

* * *

Komisija je za poročevalca določila predsednika komisije mag. Adolfa Zupana.

Mnenje komisije za politični sistem k predlogu zakona o varnosti cestnega prometa - druga obravnava EPA 1131

Komisija državnega sveta za politični sistem je na 18. seji, dne 31. 3. 2004, obravnavala predlog zakona o varnosti cestnega prometa, ki ga je Državnemu zboru Republike Slovenije v zakonodajni postopek predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija je sprejela naslednje **konkretne pripombe**:

K 21. členu:

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»Svet za preventivo in vzgojo iz prejšnjega odstavka je organ lokalne skupnosti, ki ga sestavljajo predstavniki sveta lokalne skupnosti, policije, združenja šoferjev in avtomehaničarjev, uporabnikov ter drugih izvajalcev nalog s področja preventive in vzgoje v cestnem prometu z območja lokalne skupnosti. Svet lokalne skupnosti določi število

članov sveta in jih na podlagi predlogov udeleženih organizacij imenuje za mandatno dobo štirih let.«

Obrazložitev:

Zveza združenj šoferjev in avtomehnikov Slovenije (v nadaljevanju: Zveza ZŠAM) se že dolgo in zelo profesionalno deluje na področju preventive in vzgoje v cestnem prometu. V času do sedaj je dokazala, da pozna problematiko in da želi delovati v dobro vseh udeležencev v prometu, še prav posebno pa mladine. Združenja zveze že dolga leta na lokalni ravni skrbijo za varnost prvošolčkov.

K 51. členu:

V četrtem odstavku se točka 1 spremeni tako, da se glasi:

»na prehodu za pešce in na razdalji manj kot 5 m od prehoda. Če so na vozišču pred ali za prehodom označena parkirna mesta, mora biti prepoved iz te točke označena s predpisano označbo na vozišču;«

Obrazložitev:

Obvezna oddaljenost parkirnih mest na obeh straneh (pred prehodom in za njim) prehoda za pešce, je namenjena izboljšanju stopnje varnosti pešcev, kar boljša preglednost in vidljivost tudi omogočata.

K 91. členu:

V prvem odstavku se črta beseda »starosti«.

Obrazložitev:

Za varnost je najbolj pomembna tehnična brezhibnost vozila in naprav v njem. Ob izpolnjevanju teh pogojev je omejitev dopustne starosti vozila nesmiselna.

K 149. členu:

V sedmi in deveti alineji se zahtevana starost 24 let za kategoriji D in D+E spremeni na 21 let.

Obrazložitev:

Starost kandidata sama po sebi ne zagotavlja večje usposobljenosti in s tem bolj varne vožnje – za to ni prav nobenega argumenta. Edino, kar s tem določilom dosežemo, je zmanjšan interes voznikov za to kategorijo, kar je pri pomanjkanju voznikov problematično že sedaj.

K 189. členu:

V sedmem odstavku 189. člena se znesek 120.000.00 nadomesti z zneskom 200.000,00, tako da se sedmi odstavek glasi:

»Z globo 200.000 tolarjev se kaznuje za prekršek voznik, ki ravna v nasprotju s 1., ali 2., ali 3. točko prvega odstavka ali šestim odstavkom tega člena.«

Obrazložitev:

Čeprav je sankcija dokaj visoka, smo mnenja, da bi kljub predpisani in povečani sankciji (globi) višina predpisane kazni ne dosegla svojega namena glede na višino zavarovalne premije, ki je lahko višja od predpisane kazni, pač glede na vrsto vozila.

Za nov 189.a člen:

Za 189. členom se doda nov 189.a člen, ki se glasi:

»Izločanje neregistriranih vozil iz prometa

Neregistrirana vozila v prometu lahko pooblaščen uradna oseba takoj izloči in zaseže.

Lastnik takega vozila lahko ob izpolnitvi pogojev iz prvega odstavka 189. člena prevzame zaseženo vozilo.

Lastniku vozila ni potrebno izpolniti pogojev iz prvega odstavka 189. člena, kolikor je bilo zaseženo vozilo protipravno odvzeto.

Stroške zasega in hrambe povrne lastnik, razen v primeru iz prejšnjega odstavka.

Po pretoku treh mesecev od zasega se šteje, da postane lastnik tega vozila Republika Slovenija.«

Obrazložitev:

Hitra vozila (avtomobili, motorna kolesa, tovornjaki), ki niso tehnično izpravna in niso registrirana, se morajo umakniti iz prometa. Odjavljena vozila se morajo primerno odstraniti (uničiti) iz prometa.

K 192. členu:

Prvi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»Registracijo vozil opravljajo upravne enote in organizacije, pooblaščenice za opravljanje tehničnih pregledov motornih in priklopnih vozil, če jih z javnim pooblastilom za to pooblasti minister, pristojen za notranje zadeve (v nadaljnjem besedilu: registracijska organizacija).«

Obrazložitev:

Predlagani sistem registracije vozil bo omogočal, da bodo poleg pooblaščenih organizacij za tehnične preglede motornih vozil registracijo opravljale tudi gospodarske družbe in samostojni podjetniki posamezniki, ki se ukvarjajo s prodajo motornih vozil. S širjenjem pooblastil in organizacij se bo po nepotrebem zmanjšal nadzor države, po drugi strani pa se ne bo izboljšalo stanje »čakalnih vrst«, ker razlaga, da ljudje izgubijo veliko časa, ker je na enem mestu združenih več postopkov (registracija, zavarovanje, cestnina, zavarovalno tehnični in še kaj) ne zdrži. Dejstvo je ravno nasprotno, razbitje posameznih aktivnosti na več lokacij povečuje čakanje s faktorjem števila lokacij. Glede na majhnost prostora in veljaven ter tudi predlagani sistem registracije, dosedanja mesta tehničnih pregledov povsem ustrezajo, medtem ko bi širjenje pristojnosti za registracijski postopek tudi na ostale, verjetno še bolj okrnilo nadzor nad zakonitostjo delovanja, saj se bodo povečevale možnosti goljufij za vozila, ki sploh ne obstajajo, pri prodaji rabljenih vozil in podobno.

K 193. členu:

V prvem odstavku se za drugo alinejo doda nova, tretja alineja, ki se glasi:

»- dokazilo o sklenjenem zavarovanju avtomobilske odgovornosti v skladu s predpisi, plačani cestnini in opravljenem tehničnem pregledu (če je le ta zahtevan)«,

Obrazložitev:

Po sedaj veljavni ureditvi zakona o obveznih zavarovanjih v prometu mora lastnik prevoznega sredstva, za katerega je predpisana registracija, organu, pristojnem za registracijo, predložiti pred izdajo prometnega dovoljenja ali druge ustrezne listine (nalepka), dokaz o sklenjenem zavarovanju. Ker mora torej lastnik motornega vozila po predpisih o registraciji, predložiti vsako leto tudi dokaz o sklenjenem zavarovanju, v praksi ni pogosto prihajalo do primerov, da bi bila v prometu tudi nezavarovana vozila, torej vozila, ki ne izpolnjujejo pogojev za udeležbo v cestnem prometu.

S citiranim zakonom je država predpisala obvezen nadzor nad sklenitvijo obveznega zavarovanja v prometu, ki pa se s predlagano spremembo sistema registracije v predlogu zakona o varnosti cestnega prometa opušča, kar pa je povsem nesprejemljivo. Predlagani sistem namreč omogoča registracijo vozila, preden je sklenjeno ustrezno zavarovanje vozila, medtem ko 15. člen zakona o obveznih zavarovanjih v prometu določa, da se registracija lahko opravi in izda prometno dovoljenje oziroma druga ustrežna listina po predložitvi dokaza o sklenjeni zavarovalni pogodbi za zavarovanje avtomobilske odgovornosti, kar je zahteva zakona. Zavarovanje mora biti sklenjeno tudi pred izdajo preizkusnih tablic za čas njihove veljavnosti. Glede na to, da je država, predvsem zaradi temeljnega načela socializacije rizika in varstva oškodovancev v zakonu o obveznih zavarovanjih v prometu, uredila in uveljavila načelo državne kontrole in intervencije je potrebno, da se ta nadzor tudi izvaja v bodoče in se nadzor mora omogočiti že pred registracijo vozila. S predlagano rešitvijo pa se omogoča uporabljati motorno vozilo v prometu tudi, ko le-to nima veljavnega zavarovanja avtomobilske odgovornosti, kar lahko pomeni povečanje števila prometnih nesreč, povzročenih z nezavarovanim vozilom. Predvidevamo zlasti večje zlorabe na t. i. zunajmestnih področjih, kakor tudi in predvsem v tujini, kjer se veljavnost presoja zgolj z registrsko tablico in ne nalepko.

K 196. členu:

V prvem odstavku se peta alineja nadomesti z naslednjim besedilom:

»- je potekla veljavnost prometne nalepke (veljavnost zavarovanja, cestnine, tehničnega pregleda), več kot 30 dni oziroma več kot 1 leto, če so bile tablice deponirane;«.

Obrazložitev:

Ureditev iz 196. člena predloga zakona dosedANJI režim odjave vozila spreminja tako, da je potrebno registrske tablice vrniti le v primeru eno letnega poteka prometne nalepke. Obrazložitev sicer navaja, da je ta rešitev v prid določenim vozilom sezonskega značaja (motorna kolesa), vendar obstaja bojazen, da bo v teh primerih lahko prišlo do zlorab. Če je vozilo opremljeno z registrskimi tablicami, vendar brez veljavne prometne nalepke, je kontrola takšnega vozila veliko težja kot v primeru, da vozilo sploh nima nameščenih registrskih tablic. S predlagano rešitvijo se omogoča uporabljati motorno vozilo v prometu tudi, ko le-to nima veljavnega zavarovanja avtomobilske odgovornosti, kar lahko pomeni povečanje števila prometnih nesreč povzročenih z nezavarovanim vozilom. Predvidevamo zlasti večje zlorabe na t. i. zunajmestnih področjih, kakor tudi in predvsem v tujini, kjer se veljavnost presoja zgolj z registrsko tablico in ne nalepko. Ob sistemu, ko je potrebno registrsko tablico deponirati, je bilo praktično že na zunaj, na daljavo vidno, da vozilo ne izpolnjuje pogojev za udeležbo v cestnem prometu, nikakor pa na daljavo ni vidno, da takšno vozilo nima predpisane nalepke. Preventivno preprečevanje zlorab in tako nastanka škod je tako skoraj nemogoče. Z uvedbo novega sistema pa lahko prihaja do vse več izigravanj uporabnikov sezonskih vozil. Tako bo še več nezavarovanih vozil na cesti in s tem večja verjetnost, da bo v tem obdobju, ko nalepka ni več veljavna, prišlo do škode oz. samega škodnega dogodka. Ko pa nastane škodni dogodek se mora škoda vseeno kriti iz AO zavarovanja. Posledica tega je povečanje prispevkov zavarovalnic za škodni sklad, končna posledica pa povišanje zavarovalne premije, da o zaščiti drugih udeležencev v prometu, sploh ne govorimo. S tem, da se tablice po novem ne bi deponirale, nekako tiho pristajamo na vse večjo možnost zlorab v prometu sezonskih vozil. Tako je novi predlagani rok za odjavo vozila in vrnitev registrske tablice v roku 1 leta popolnoma neustrezen in predlagamo, da se določi rok za deponiranje registrskih tablic v roku 30 dni po preteku veljavnosti zavarovanja z vsemi ustreznimi posledicami, ki jih ureja predlog zakona.

K 201. členu:

V prvem odstavku se za besedo »potrdilo« v enajsti alinei doda besedilo »podatke o trajanju prometnega potrdila, zavarovalni polici in zavarovalnici«.

Obrazložitev:

V 16. členu zakona o obveznih zavarovanjih v prometu je navedeno, da mora zavarovalnica takoj ob sklenitvi zavarovalne pogodbe za zavarovanje avtomobilske odgovornosti o tem obvestiti organ, pristojen za vodenje evidence registriranih vozil. Obvestilo mora vsebovati podatke o zavarovanju in lastniku vozila ter vozilu, s tem da minister za notranje zadeve za zavarovalnice predpiše način obveščanja. V kolikor bi se podatek o zavarovanju zbiral ločeno in ne po ustaljenih informacijskih poteh, ki že potekajo, bi zaradi sporočanja nastali nepotrebni stroški in dvojen način zbiranja, zato predlagamo, da se podatek o zavarovanju še naprej vodi v evidenci vozil in zbira na ustaljen način. Brisanje podatkov o zavarovanju pa onemogoča tudi že opisano potrebo po nadzoru nad sklenjenimi zavarovanji s strani državnih organov.

K 206. členu:

Drugi odstavek se spremeni tako, da se glasi:

»Vodja tehničnih pregledov vodi opravljanje tehničnih pregledov motornih in priklopnih vozil in mora imeti najmanj srednjo strokovno izobrazbo ustrezne tehnične smeri ter opravljen izpit po programu za vodjo tehničnih pregledov.«

Obrazložitev:

Odgovornost vodij tehničnih pregledov je zelo velika in predvsem pogojena z veliko tehničnega znanja, zato je primerna predhodna izobrazba kandidatov za to delo nujna.

K 251. členu:

Za prvim odstavkom se doda novi odstavek, ki glasi:

»Delo, katerega združenja šoferjev in avtomehaničnikov opravljajo na področju varnosti, vzgoje, preventive in izobraževanja v cestnem prometu, je delo v javnem interesu.«

DosedANJI drugi, tretji in četrti odstavek postanejo tretji, četrti in peti odstavek.

Obrazložitev:

Varnosti cestnega prometa je v Republiki Slovenije dan velik pomen s tem, ko je Državni zbor Republike Slovenije sprejel Nacionalni program varnosti cestnega prometa Republike Slovenije. Sprejeti program postaja zares narodni (nacionalni) šele z aktivno vključitvijo civilne družbe. Delovanje Zveze ZŠAM Slovenije in njenih združenj na področju preventive v cestnem prometu sega daleč v čas pred oblikovanjem Nacionalnega programa varnosti cestnega prometa Republike Slovenije. Udejanjanje vsebin nacionalnega programa vsekakor mora biti opredeljeno kot delo v javnem interesu.

***

Komisija je predlog zakona soglasno **podprla**.

***

Komisija je za poročevalca določila predsednika komisije mag. Adolfa Zupana.

Mnenje komisije za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o krmi - nujni postopek EPA 1209

Komisija državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano je na 17. seji, dne 7.4.2004, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah zakona o krmi, ki ga je Državnemu zboru Republike Slovenije predložila v obravnavo Vlada Republike Slovenije.

Člani komisije so k predlogu zakona prejeli pripombe Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije.

Komisija je predlog zakona **podprla**, saj ugotavlja, da so podani utemeljeni razlogi za sprejemanje zakona po nujnem postopku.

Komisija pa opozarja na diktivo 1. člena 16. točke novele zakona, ki se glasi: »obrat je vsaka enota, ki proizvaja krmo, dodatke ali premikse«. Po tej diktivi je tudi vsaka kmetija, ki prideluje krmo, obrat. Postavlja se vprašanje, ali je potrebno po tem tak obrat registrirati v skladu z zakonodajo. Dogaja se, da kmet proda drugemu kmetu

prikolico krme in v tem trenutku se ta krma pojavi na trgu. Zato prevladuje prepričanje, da bi v tem primeru zakonodajalec moral najti način, da se kmetijam ni potrebno registrirati. Smiselno bi bilo pridobiti podrobnejšo razlago zakonodajalca glede te težave oz. obveznosti kmetij.

Komisija se zato zavzema za sedaj veljavno diktivo obrata, ki pravi, da so obrati zgradbe in prostori, kjer se predeluje, skladišči, pakira oz. pripravlja za trg krmo, ki je proizvod industrijske predelave in vsebuje proizvode živalskega izvora oz. krmne dodatke ali premikse in so organizirani kot pravne osebe ali samostojni podjetniki posamezniki.

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije Cvetko Zupančič.

Mnenje komisije za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano k predlogu zakona o spremembah in dopolnitvah določenih zakonov na področju kmetijstva in gozdarstva - nujni postopek EPA 1214

Komisija državnega sveta za kmetijstvo, gozdarstvo in prehrano je na 17. seji, dne 7.4.2004, obravnavala predlog zakona o spremembah in dopolnitvah določenih zakonov na področju kmetijstva in gozdarstva, ki ga je Državnemu zboru Republike Slovenije predložila v obravnavo Vlada Republike Slovenije.

K predlogu zakona so člani komisije prejeli pripombe Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije.

Komisija **podpira** predlog zakona, pri čemer ugotavlja, da se v noveli zakona spreminja šest različnih zakonov s področja kmetijstva in gozdarstva, in sicer: o veterinarstvu, zdravstvenem varstvu rastlin, gozdnem reprodukcijskem materialu, o kmetijstvu, o živinoreji ter o semenskem materialu kmetijskih rastlin. Komisija prav tako ugotavlja, da so podani utemeljeni razlogi za sprejemanje predlagane novele zakona po nujnem postopku.

Komisija je sprejela **konkretne pripombe** le do predloga novele zakona o veterinarstvu:

k 2. členu:

1.V 23. točki je določeno, da se promet znotraj držav članic EU, med državami članicami in tretjimi državami izvaja v skladu z direktivami EU, promet na območju Republike Slovenije pa v skladu z zakonom o veterinarstvu (Ur. l. RS, št. 33/01 in 110/02).

Komisija zato predlaga, da se vsak promet živali tudi znotraj države članice uredi v skladu z direktivami EU.

Obrazložitev:

S predlagano rešitvijo se uvaja neenake pogoje v prometu živali znotraj članic EU in se ohranja uporaba veterinarskega spričevala. Veterinarska spričevala v prometu znotraj države članice v EU niso predpisana, zato ni potrebna njihova uporaba v Sloveniji. V Sloveniji smo povzeli vse predpise na področju označevanja živali, spremljanje porekla in evidence zdravil, kot zahtevajo uredbe EU, zato je pomen izdaje veterinarskih spričeval z vidika zdravstvenega nadzora nad živalmi brezpredmeten. Izdaja veterinarskih spričeval predstavlja za rejce dodaten strošek (tega sedaj pokriva država), ki ga rejci v drugih državah članicah nimajo. Ob tem komisija opozarja, da se naj kmetje ne obremenjujejo z dodatnimi materialnimi obremenitvami, če to ni nujno potrebno.

2.V 60. točki naj se besedilo, ki ga z odločbo v upravnem postopku pooblasti generalni direktor VURS, nadomesti z besedilom "ki ga z odločbo v upravnem postopku pooblasti pristojni minister".

Obrazložitev:

Nacionalni veterinarski inštitut ima po zakonu edini pooblastila za opravljanje določenih preiskav in analiz. Zato mora biti imenovan od pristojnega ministra za področje veterine kot najvišjega odgovornega za izvajanje predpisov na področju veterine.

***

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije Cvetko Zupančič.